

Misli

Thoughts

**Print post publication number
100004295**

**MAREC-APRIL 2023
ŠTEVILKA - NUMBER 2
LETO - YEAR 72**

Misli
marec-april
2023

Vsebina:

- 3 Dragi in spoštovani rojaki
- 5 Tudi stari ljudje so bistre glave
- 6 Kdo nam bo odvalil kamen
- 7 Izpod Triglava
- 13 Slovenski misijon Melbourne
- 23 Polovinke
- 27 Slovenski misijon Sydney
- 35 Naša praznovanja
- 37 Slovenski misijon Adelaide
- 39 Vaši darovi
- 40 Iz Kraljičine dežele – Queenslanda
- 41 Mila Kačič: Prebujenje
- 42 50-letnica cerkve Svetega Rafaela
- 45 Ezopove basni za današnji čas
- 47 Triglav Mounties
- 52 Rojenice prerokujejo usodo
- 55 Potep po Tasmaniji
- 56 Razmišljanja Cilke Žagar

Jezus Kristus,
ko je vse temno in občutimo
le svojo šibkost in nemoč,
nam daj začutiti svojo
navzočnost,
svojo ljubezen in svojo moč.
Pomagaj nam popolnoma
zaupati v tvojo Ljubezen,
ki nas ščiti, in v moč,
ki nas krepi,
da nas nič ne bo moglo
prestrašiti ali skrbeti.
Zakaj le če bomo živeli
v tvoji bližini,
bomo videli tvojo roko,
tvojo pot in tvojo voljo
v vseh stvareh.

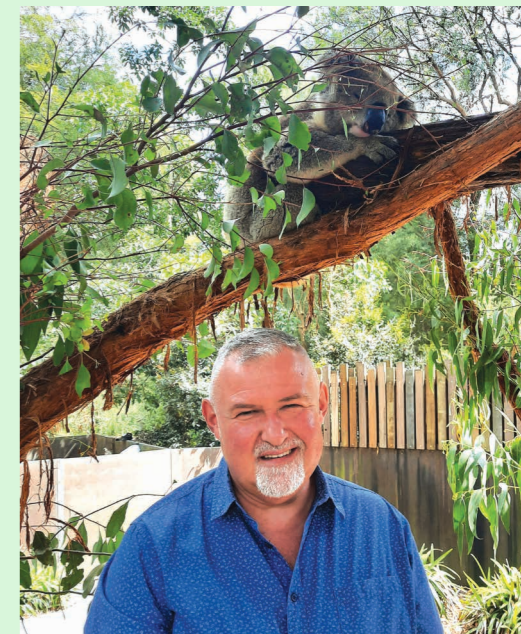
Fotografiji na naslovnici:

Zgoraj: Sydneyjska opera z
mostom Sydney Harbour Bridge
v ozadju (foto: p. SP)

Spodaj: Zimsko tihožitje
(foto: Ervin Struna)

Dragi in spoštovani rojaki!

Mesec februar je bil v znamenju praznovanj na vseh treh naših misijonih v Avstraliji. Petega februarja je bilo praznovanje 50. obletnice blagoslovitve cerkve sv. Rafaela v Sydneyju, dvanajstega februarja 40. obletnice blagoslovitve cerkve sv. Družine v Adelaidi in devetnajstega februarja 55. obletnice blagoslovitve cerkve sv. bratov Cirila in Metoda v Melbournu. Naš frančiškanski provincialni minister p. Marjan Čuden in tajnik naše province dr. p. Tadej Strehovec sta obiskala vse tri naše misijone, delegat frančiškanskega generalnega ministra dr. p. Darko Tepert pa je bil med nami krajši čas. Poleg praznovanja obletnic naših cerkva je potekal tudi pogovor o naši frančiškanski prihodnosti in delovanju med vami. Gotovo se je v marsikoga od vas prikradel strah, da bomo kar čez noč odšli in vse zaprli. Pa naj pomirim vas in nas, da se to ne bo zgodilo jutri ali pojutrišnjem, pač pa v bližnji prihodnosti. Razmere, ki so jih naši gostje dobro osvetlili, narekujejo, da se o njih pogovarjamo, da se ne slepimo, da se trudimo biti čimbolj realni in ne hodimo po oblakih, kot se rado reče. Vsekakor bo v prihodnosti izpeljano tako, da ne bo preveč boleče in bo v

dobro vseh nas. In pri vsem tem naj bo naše vodilo Ljubezen, o kateri je duhovni pisatelj, duhovnik Phil Bosmans, zapisal: »Ljubezen je edini ključ, ki odpira vrata raja. Košček raja je v vsakem smehljaju, v vsaki dobri besedi, v naklonjenosti, ki jo podariš. Košček raja je v vsakem srcu, ki postane rešilni pristan kakemu nesrečnemu človeku, v vsakem domu, kjer sta kruh in vino ter človeška toplina. Košček raja je v vsaki oazi, kjer cveti življenje, in je človek postal človek ter so ljudje drug drugemu bratje in sestre. Bog je svojo ljubezen položil v tvoje roke kot ključ od vrat, ki vodijo v raj. So ljudje, ki imajo zlato srce. Vse, kar store, je prežeto z njihovo prisrčnostjo. So pa tudi ljudje, ki v njih gnezdi globoko nezaupanje. Nikoli ne store, kar jim veleva srce.

Misli Thoughts – Božje in človeške – Misli Thoughts

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager):** p. Simon Peter Berlec OFM, Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | **Tehnični urednik (Production Editor) in računalniška postavitev:** p. David Šrumpf OFM, Kew | **Naročnina, darovi in naslovi:** Angelca Veedetz | **Stalni sodelavci:** p. David Šrumpf OFM, p. Darko Žnidaršič OFM, Florjan Auser, Mirko Cuderman, Tone Gorjup, Martha Magajna, Cilka Žagar, Katarina Mahnič | **Skupina prostovoljcev v Kew** pripravi Misli za na pošto. | **Naslov (Address):** MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101 | **Tel.: 03 9853 7787** | **E-mail:** slomission.misli@gmail.com | **Naročnina za 2023** je 60 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije (letalsko) 120 dolarjev | **Naročnina se plačuje vnaprej; ne pozabite napisati svojega imena in priimka!** **Bančni račun pri Commonwealth Bank v Kew:** MISLI, BSB: 06 3142. Številka računa: 0090 1561 | **Poverjenišvo** za MISLI imajo slovenski misijoni v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo. Za objavljene članke odgovarja avtor | **Tisk (Printing):** Distinction Press, Simon Kovacic, Melbourne. **Misli na spletu:** Florjan Auser <https://www.glasslovenije.com.au>. Tam kliknite na MISLI. | **ISSN 1443-8364**

Glas njihovega srca je utihnil. Človekovo srce – drobcena pika na našem velikem planetu. Vendar se tu rojeva ljubezen.»

Pred nami so prazniki. Kdor se še spomni Gregorčičeve pesmi *V pepelnični noči*, ve, da se pesem konča: »... pepelni dan ni dan več tvoj, tvoj je vstajenja dan.« Pesnik je takrat mislil na slovenski narod. Toda pesnikove besede: »... pepelni dan ni dan več tvoj, Tvoj je vstajenja dan« veljajo za vsakega človeka, posebno za tistega, ki veruje v Jezusa Kristusa: ki ve za njegovo smrt in za njegovo vstajenje, in zato veruje tudi v svoje vstajenje in večno življenje. Naš zadnji dan ni dan smrti, ampak dan vstajenja in neminljivi dan večnega življenja.

Bistvo krščanske vere je ta vera v Jezusovo vstajenje od mrtvih. Zato je tudi velika noč največji krščanski praznik. Ni samo praznik pomladi (v Avstraliji jeseni), pa naj ima z njim še toliko podobnosti. Tista zmaga življenja nad smrtjo, ki jo obhajamo na veliko noč, je vse nekaj drugega kot naravna ozelenitev travnikov in gozdov, ki jo te dni z veseljem opazujejo v Sloveniji.

Zaporedje letnih časov res stori, da pride za vsako zimo pomlad. Vendar prav tako nobena pomlad in nobeno poletje ne moreta ubežati jeseni in zimi. Nobena mladost ne more ubežati staranju, slabljenju in končno smrti. Zato vsakoletna vrnitev pomladi ne more biti ustrezna podoba tega, kar obhajamo na velikonočni praznik. Jezusovo vstajenje ni bila samo začasna vrnitev življenja, ki bi se spet

moralo posloviti. Ko je Jezus sam vstal od mrtvih, je to zmaga, ki ne bo nikoli izničena.

Velika noč je praznik dokončne rešitve, praznik dokončne zmage življenja nad smrtjo in ljubezni nad grehom, praznik, ki ga lahko v naš svet, podvržen nestalnosti in minevanju, vnese samo nekdo od drugod – Bog. Vse na tem svetu je prehodno in se lahko ponovi. Samo človek ne. Vsakdo je enkrat. Živi se samo enkrat in samo enkrat umrje. In tudi vstane od mrtvih se samo enkrat. Jezusovo vstajenje od mrtvih pomeni dokončno zmago življenja nad smrtjo, ljubezni nad sovraštvom in Božje zvestobe nad našo nestalnostjo. Te zmage torej ne more nič več izničiti. »Kristus, potem ko je vstal od mrtvih, več ne umrje; smrt nad njim nima več oblasti,« je zapisal apostol Pavel (Rim 6, 9). Kakor je Jezus po enkratnem življenju vstal in šel dokončno v Očetovo slavo, bomo tudi mi samo enkrat umrli in na koncu enkrat vstali za večno življenje.

Krščanska vera v Jezusovo vstajenje nima zato tudi nič opraviti z nobeno reinkarnacijo. Življenjskega popravnega izpita nam ne bo treba delati, ker se je Bog sam zavzel za nas in nas dokončno prestavil v kraljestvo svojega Sina,

ker je njegova ljubezen dokončna in njegova zvestoba neomajna. Bog je zvest. Dokončnost Božje ljubezni je torej podlaga in razlaga dokončnega odrešenja, ki ga oznanja velika noč. Samo enkrat smo se rodili, enkrat živimo in enkrat bomo umrli, pa tudi samo enkrat bomo vstali v dokončno in popolno življenje, ki ga ne bo treba popravljati.

Naj nas torej velika noč osreči. Tudi, če nas kaj zelo skrbi ali smo doživeli kaj hudega, mislimo na Jezusa in njegovo ljubezen do nas, da nas bo potolažil in nam vlil novega upanja in zaupanja vanj. Bodimo srečni, da poznamo Boga, kakor se nam je pokazal v Jezusu Kristusu. Bodimo hvaležni vsem, ki so nam vero dali, da smo lahko kristjani in katoličani. Bodimo polni upanja in zvesti Bogu, ki je tudi nam zvest, ker vemo, da nas ne glede na to, koliko smo že stari, najlepše še le čaka: vstajenje in večno življenje v neminljivem prijateljstvu z Bogom in vsemi, ki smo jih imeli, jih imamo in jih še bomo imeli radi.

Lepe in blagoslovljene praznike želim.

p. Simon Peter Berlec

TUDI STARI LJUDJE SO BISTRE GLAVE!

Vse visoko razvite kulture so gojile veliko spoštovanje do starejših ljudi. Pogosto so najstarejši imeli največ besede. Vsekakor so jih vselej vprašali za nasvet. V današnjem času pa so starejši ljudje postali problem. Lepa reč! Naša čudna družba deli ljudi po storilnosti. Stare prištevamo med neproduktivne. Pogosto jih kar »odpišemo« – kot stare stroje ali blago, ki ni šlo v promet. Kam z izrabljenim »človeškim materialom« v svetu, kjer le storilnost nekaj velja? Na stare ljudi gledamo večinoma skozi očala težko rešljivih vprašanj: Kam naj jih spravimo, kako naj skrbimo zanje, s čim naj jih zaposlimo – in kako nas bodo kar najmanj motili?

Le kdaj bomo sposobni reči: Čudovito, da si tu! In vendar lahko starejši ljudje toliko pomenijo za družino, za prijatelje in znance, za življenje v vsaki skupnosti – včasih le s svojo tiho navzočnostjo. Domišljamo si, da je bistvo življenja v nenehnem hitenju, da le ne bi izgubili kakšne minute. Kako koristni so nam lahko stari ljudje – oni poznajo tek sveta. Kako dragoceni so – saj vedo za pravo vrednost stvari. Starejši si ne delajo nobenih iluzij več. Vidijo globje, pod površino; čutijo, kaj ima svojo notranjo vrednost. Modri ljudje, sproščeni ljudje, ljudje polni humorja!

Phil Bosmans

Kdo nam bo odvalil kamen?

Dobre žene, ki so zarana hitele h grobu,
so šele na poti pomislile na oviro:
»Kako mu bomo izkazale poslednjo ljubezen,
ko pa je grob zastražen in kamen zavaljen?«
A njihova ljubezen se ni dala ustaviti;
njihova ljubezen je bila hrabra in odločna,
zato najdejo vojake speče,
zato najdejo grob odprt
in angela, ki je odvalil kamen!

Vedno je tako:

ko gre ljubezen do konca, premaga ovire,
ko gre ljubezen do konca, odpre tudi grob,
ko gre ljubezen do konca, zmaga,
ker Bog naredi čudež in ljubezen nagradi!
Vedno bo tako, da se bo našel angel,
če le kreneš na pot že v temi,
če le premagaš strah in vztrajaš na poti,
če le verjameš, da ne moreš biti poražen
in če si pripravljen verovati, da On živi!

Tudi tebi je angel odvalil kamen,
zato lahko premagaš strah,
zato ne moreš biti poražen,
zato lahko vstaneš in greš naprej
in zato se lahko dotakneš Vstalega!
Tudi ti si lahko nekomu angel,
da sonce posije v njegovo srce
in začuti, da ga ima nekdo rad;
da lahko verjame, upa in ljubi
in da lahko vstane in začenja na novo!

p. Pavle Jakop

IZPOD TRIGLAVA

Tone Gorjup

MARIJA POMAGAJ TUDI V NAZARETU

Marijina hiša kot pravijo baziliki Marijinega oznanjenja v Nazaretu je odslej tesno povezana z narodnim svetiščem Marije Pomagaj na Brezjah. Baziliko v srcu Svete dežele krasi vitraj, barvno okno brezjanske Marije, ki ga je 1. marca 2023 blagoslovil nadškof Stanislav Zore, izdelal pa Alojzij Čemažar. Pri steni svetišča, v katero je vgrajen vitraj, je rektor svetišča na Brezjah p. Robert Bahčič dvema avtobusoma slovenskih romarjev predstavil dolgo pot od prve zamisli do postavitve barvnega okna s podobo brezjanske Marije na kraju, kjer se začenja naše odrešenje. Zamisel je dobila okvirno podobo, zatem je bilo treba dobiti dovoljenja za postavitve in vitraj tudi izdelati. Ta je krenil na pot

proti Sveti deželi v začetku lanskega decembra in proti koncu januarja dobil svoje mesto v nazareški baziliki. »Res lahko rečemo, da je milina Marije, ki jo srečamo na Brezjah, tudi tukaj v drugi tehniki še posebej prisotna. In papež, ko je bil na Brezjah leta 1996, je lepo dejal: Ozirajte se na Kraljico, ki jo vi kličete s tako lepim imenom Marija Pomagaj!« je dejal p. Robert. Pozdravil je tudi veleposlanico Slovenije v Tel Avivu Andrejo Purkart Martinez, ki je prišla na slovesnost s svojo družino. Hvaležna za povabilo je povedala, da se tudi tako krepijo odnosi med Slovenijo in Sveto deželo. Sledil je obred blagoslova barvnega okna Marije Pomagaj, ki ga je ob prepevanju slovenskih Marijinih pesmi opravil nadškof Stanislav Zore. Sledila je sveta maša v gornji baziliki, kjer so se nadškofu Zoretu pri oltarju pridružili kustos Svete dežele p. Francesco Patton, p. Robert Bahčič, komisar za Sveto deželo p. Peter Lavrih, provincial slovenskih frančiškanov p. Marjan Čuden, p. Ciril Božič in več drugih duhovnikov. Kustos p. Francesco Patton je zbrane spomnil, da so v Marijin hiši, na svetem kraju, kjer je Božji sin postal človek, zahvaljujoč se Marijinemu »Da!« Zaželel jim je, da bi tako kot Marija tudi oni sprejeli navdihe Svetega Duha, da bi bili tako kot Marija odprti za Božjo besedo in pripravljeni sprejeti Božjo voljo. Nadškof Stanislav Zore pa je v pridigi najprej spomnil, da so vsi prisotni na romanju po Sveti deželi, hkrati pa na romanju proti nebeškemu Jeruzalemu.

»Nekje je zapisana lepa misel, da se skozi vitraje, skozi to svetlobo in skozi te barve nebeški Jeruzalem preliva na zemljo zato, da bi v nas prebujal hrepenenje po nebeškem Jeruzalemu.« Tudi tisti, ki se bodo ustavljali ob vitraju in občudovali njegovo lepoto, bodo po njem lahko postajali bolj božji. Zatem je ob evangeliju o angelovem oznanjenju Mariji spomnil na troje. Marija je bila preprosto doma. Nadškof je razložil, kaj pomeni biti doma. Kaj pomeni v življenju odkrivati božjo voljo, ki nas odpira za Boga in za bližnjega. Spomnil jih je še na besede, ki jih ponavljamo pri molitvi Angelovega češčenja: Beseda je meso postala. Zbrane je opozoril na latinski napis na kraju obiskanja: »Verbum hic caro factum est! Beseda je 'tukaj' meso postala. Tukaj je Bog postal človek, tukaj je Bog naredil korak do zemlje, do človeka.« V našem življenju pa mora Beseda postati meso, tam, kjer smo, kjer živimo, je še dejal nadškof Stanislav Zore. Zdaj je Nazaret za vse Slovence, ki obišejo Jezusovo domovino, tudi kraj, kjer se lahko srečajo s Kraljico Slovencev.

TRIDESET LET SLOVENSKE ŠKOFOVSKE KONFERENCE

Naši škofje so se 23. februarja s sveto mašo v ljubljanski stolnici zahvalili za trideset let samostojne Slovenske škofovske konference. Po besedah predsednika SŠK škofa Andreja Sajeta je jubilej priložnost za pogled, kaj se je zgodilo v preteklosti, hkrati pa je trenutek zahvale za vse, kar so doživeli, in čas za razmislek, kako načrtovati naprej. Maševal je apostolski nuncij nadškof Jean-Marie Speich, pridigal pa škof Jurij Bizjak,

ki je v duhu modrega Siraha zaželel, da Slovenija ne bi bila samo dežela v srcu Evrope, ampak tudi oko, uho in srce stare celine. Praznovanje se je nadaljevalo v Zavodu sv. Stanislava, kjer je Bogdan Kolar predstavil delo *V službi evangelija in človeka*, ki opisuje čas od pomladi narodov do nastanka samostojne škofovske konference. Redno srečevanje škofov avstrijskega dela monarhije se je začelo v letu Prešernove smrti. Tudi po letu 1918 so se jugoslovanski škofje redno posvetovali o vprašanih, ki so bila pomembna za vso državo oziroma njen katoliški del. V drugi svetovni vojni so bili škofje prepuščeni sami sebi. V najbolj zahtevnih okoliščinah se je znašel škof Rožman. Posebno poglavje so bila desetletja pod komunizmom. Za slovenski prostor je nastopilo novo obdobje s prihodom nadškofa Šuštarja, ki je zaslužen, da smo 20. junija 1983 v sklopu jugoslovanske dobili Slovensko pokrajinsko škofovsko konferenco. V drugi polovici osemdesetih let je prišlo do izrecnih pobud za priznanje samostojnosti. Nadškof Šuštar je že leta 1987 javno zagovarjal in pri pristojnih cerkvenih ustanovah v Rimu zahteval samostojen položaj naše škofovske konference. Čas za formalno priznanje pa je dozorel šele po mednarodnem priznanju Slovenije. Sveti Janez Pavel II. je 19. februarja 1993 potrdil ustanovitev samostojne Slovenske škofovske konference in njen pravilnik; Kongregacija za škofe je naslednji dan izdala dekret o ustanovitvi. Pri nastanku monografije, ki opisuje tudi pomembne trenutke zadnjih trideset let, je sodelovalo več avtorjev.

ROJAKI NA TRŽAŠKEM IMAJO NOVEGA ŠKOFA

Papež Frančišek je 2. februarja za novega tržaškega škofa imenoval Enrica Trevisija. Dosedanji župnik v Cremoni in profesor moralne teologije bo nasledil škofa Giampaola Crepaldija, ki je

dopolnil 75 let. Škofovsko posvečenje bo prejel na praznik Gospodovega oznanjenja v stolni cerkvi v Cremoni. V tržaški stolnici sv. Justa pa ga bodo slovesno sprejeli na tretjo velikonočno nedeljo, 23. aprila. Novoimenovani škof Enrico Trevisi, rojen 5. avgusta 1963 v Asoli v deželi Mantova, je bil med drugim profesor na teološki fakulteti v Milanu in katoliški univerzi v Cremoni. V tržaški škofiji, ki je po površini osemkrat manjša kot murskosoboška škofija, a ima dvakrat več prebivalcev, živijo tudi Slovenci. Zanje skrbijo slovenski duhovniki, škofov vikar za Slovence pa je salezijanec Anton Bedenčič.

INTERPELACIJA O DELU GOLOBOVE VLADE

V državni zbor jo je v začetku marca vložila največja opozicijska stranka SDS. Po besedah predsednika Janeza Janše je interpelacija poskus klica k razumu za tiste, ki imajo v rokah oblast. Vladi

med drugim očitajo ukinitve Muzeja slovenske osamosvojitve, urada za demografijo, kadrovanje in neustrezno odzivanje na razmere v zdravstvu. Slovenska osamosvojitve je eden od temeljev ustavnega reda Slovenije, zato ukinitve muzeja predstavlja norčevanje iz slovenske zgodovine in napad na temeljna izhodišča slovenske ustavnosti. Janševa vlada je oktobra 2020 ustanovila urad za demografijo, Golobova vlada je kmalu po prevzemu oblasti urad ukinita, zaposlene in sredstva pa prenesla na urad za oskrbo migrantov. Velik upad rojstev v zadnjih desetletjih nas uvršča med države z enim najstarejših prebivalstev na svetu. Bomo, namesto da bi spodbujali rodnost, množično sprejemali tujce? V SDS so kritični tudi do vladnega kadrovanja, ki so ga označili za najbolj brutalno kadrovanje na vseh ravneh javnega sektorja v zgodovini samostojne Slovenije. Pravijo, da se Golobova vlada ukvarja predvsem in skoraj izključno s kadrovanjem in obračunava z drugače mislečimi, bolj malo ali nič pa z dejanskim reševanjem težav državljanov. Za potrebe so na prvo mesto postavili zdravstvo, SD tudi geslo v 30 dneh do specialista. Po devetih mesecih so namesto vzpostavitve novega zdravstvenega sistema predstavili zgolj analizo obstoječega stanja. Koalicija je odgovorila, da je interpelacija nepotrebna, zavrnila očitke in opozicijo poziva k tvornemu sodelovanju. Vlada ima do 3. aprila čas, da odgovori na podane očitke. O njej pa bo razpravljala tudi državni zbor.

POKOP MUZEJA OSAMOSVOJITVE
Ob trideseti obletnici države Slovenije

poleti 2021 je vlada ustanovila Muzej slovenske osamosvojitve. Želela je, da se na enem mestu zbira, ohranja in preučuje premično kulturno dediščino, vezano na osamosvojitve in nastanek samostojne Slovenije, ter predstavlja muzealije, s tem povezana znanja in vrednote ter zgodovinski čas konec osemdesetih in v začetku devetdesetih let. V njem je med drugim gradivo, ki prikazuje prizadevanja rojakov po svetu, tudi v Avstraliji, za samostojnost in mednarodno priznanje Slovenije. Nova vlada Roberta Goloba, ki je na začetku mandata pripravila zloglasni seznam vseh vidnejših nosilcev javnih funkcij, je kmalu nakazala, da se želi znebiti tudi direktorjev Muzeja novejše zgodovine Slovenije in Muzeja slovenske osamosvojitve. To je storila z odločitvijo o prenehanju samostojnosti obeh ustanov in ju združila v Muzej novejše in sodobne zgodovine Slovenije, ki je bil sredi februarja vpisan v sodni register. Direktorja, oba strokovnjaka iz muzejske stroke, je nadomestila kot rečejo »naša« strokovnjakinja. Zgodovinar, brigadir in veteran vojne za Slovenijo Janez Švajncer je ob tem zapisal: »Iz imena novega, združenega muzeja lahko razumemo, za kaj je šlo s to ukinitvijo. Ne za ukinitvev muzeja, pač pa za ukinitvev slovenske osamosvojitve. Združeni muzej se imenuje Muzej novejše in sodobne zgodovine Slovenije. Ne Muzej novejše zgodovine in osamosvojitve Slovenije, kar bi bilo logično. Poleg tega je ta ukinitvev bila izpeljana tako spretno in pokvarjeno, da bolj ne bi mogla biti. Muzej je bil ukinjen kot nepotreben, podton ukinitvev pa je bil, da si tistih nekaj, ki se imajo za osamosvojitelje,

muzeja ne zasluži. Nič, da niso muzeja izgubili samo ti 'osamosvojitelji', pač pa vsi Slovenci, ki smo se leta 1990 odločili za svojo državo in jo še posebej leta 1991 obranili.« Lojze Peterle, danes predsednik Združenja za vrednote slovenske osamosvojitve, je dodal, da gre za očitno težnjo, da bi osamosvojitve podredili NOB. Spomnil je na besede nove predsednice države Nataše Pirc Musar, da je bila »narodnoosvobodilna borba najbolj domoljubno dejanje v naši zgodovini«. V združenju zato pripravljajo akcijski načrt v obrambo osamosvojitve Slovenije in njenih vrednot.

JOŽE MOŽINA DOBITNIK NAGRADE HISTORIA VIVA MODERNA

Slovensko zgodovinsko društvo za novejšo in sodobno zgodovino je sredi februarja prvič podelilo nagrado Historia viva moderna za izvirno znanstveno delo s področja, ki ga obravnava. Dobil jo je Jože Možina za monografijo z naslovom *Slovenski razkol. Okupacija, razkol in začetki*

protirevolucionarnega odpora. Možina je zgodovinar in novinar na RTV, znan po oddajah Pričevalci. Nekatere med njimi je posnel tudi v Avstraliji. Žirija, ki ji je predsedoval Aleš Maver, je ocenila, da gre za najbolj odmevno znanstveno delo v zadnjih letih. Med tokratnimi kandidati za nagrado sta bila še Petra Svoltjšak z delom *Leta strahote. Slovenci in prva svetovna vojna* in Andrej Rahten z monografijo *Po razpadu skupne države: slovensko-avstrijska razhajanja od mariborskega prevrata do koroškega plebiscita*. Nagrado Historia viva moderna bodo podelili vsaka štiri leta.

NOVELA ZAKONA O RTV

Ustavno sodišče je pred koncem februarja obravnavalo pobudo za oceno ustavnosti novele zakona o RTVS in začasno zadržalo izvajanje dela zakona. Odločitev pomeni hud udarec za vladajočo elito, ki si želi podrediti najbolj vpliven medij v državi. Vlada Roberta Goloba je sočasno s prvimi menjavami v javni upravi julija lani po hitrem postopku sprejela novelo zakona o RTV. Kot so zatrjevali, novela celostno obravnava umik politike iz upravljanja in vodenja RTV Slovenija. Vračala naj bi vso avtonomijo zaposlenim v osrednji medijski hiši v državi in civilni družbi. V resnici je vlada skušala po besedah sociologa Matevža Tomšiča po najbolj hitrem možnem postopku spremeniti zakon o RTV zgolj zato, da bi se znebila vodstva in organov upravljanja. To ji zaenkrat ni uspelo, saj je ustavno sodišče izvajanje zadržalo. Vladajoča koalicija je na pomoč poklicala podpredsednico evropske komisije, ki se je sredi postopka sestala s predsednikom ustavnega

sodišča. Slednja pripada evropski politični skupini Alde, tako kot vodilna vladna stranka pri nas. Za pravne strokovnjake je to neposredno vpletanje v neodvisnost sodstva naše države. Kljub zadržanju novele zakona se je oblikoval novi svet RTV, ki zaenkrat še ne sme delovati. V njem je manjše število svetnikov in od tega več predstavnikov zaposlenih. Predlagale so jih različne ustanove in civilna družba. Na prvi pogled gre za svet, ki je ideološko večinsko levo usmerjen. Skrajni del leve politike pa je že večkrat napovedal, da namerala v tej medijski hiši počistiti z vsemi »janšisti«. To pa so vsi, ki ne razmišljajo tako, kot oni, četudi so neodvisni in v medijskem svetu uveljavljeni kot novinarji, uredniki in še kaj. Po drugi strani je na RTV še vedno kot v starih časih veliko medijskih delavcev, ki so družbenopolitično aktivni in imajo prepoznavno politično barvo. Tako se nam obeta politično prepoznavna medijska hiša z jasno usmeritvijo.

LETO DNI VOJNE V UKRAJINI

Ob prvi obletnici ruskega napada na Ukrajino je na Kongresnem trgu v Ljubljani potekal shod v podporo Ukrajini. Na njem se je ukrajinski veleposlanik Andriy Taran Sloveniji zahvalil za politično, vojaško in humanitarno pomoč v zadnjem letu. Kot je dejal, je Slovenija od začetka ruske invazije 24. februarja lani dala tudi zatočišče številnim Ukrajincem in poskrbela za več vojnih ranjencev. Vsem žrtvam vojne so se na trgu poklonili z minuto molka. Obrambni minister Marjan Šarec pa je dejal, da Slovenija ostaja zavezana podpori Ukrajini in podpira vsa iskrena prizadevanja za doseg pravičnega

miru. Nekaj dni zatem so v cerkvi sv. Jerneja v Šiški, ki so jo frančiškani dali na razpolago grškokatoliškim vernikom, pripravili arhierejsko bogoslužje, ki ga je vodil njihov vladika Milan Stipič. Pri njem so se spomnili vseh žrtev, ranjenih, ugrabljenih, beguncev in drugače prizadetih rojakov. Ob prvi obletnici vojne v Ukrajini je poročilo o pomoči prizadetim, ki je namenjena tako pomoči potrebnim v Ukrajini in v raznih begunskih centrih po Evropi kot beguncem, ki so dobili zatočišče v Sloveniji, pripravila tudi Slovenska karitas. Madež na solidarnosti z Ukrajinci, ki jih je napadla ruska vojska, pa predstavlja nekakšen mirovniški manifest, ki sta ga nekaj dni pred obletnico podpisala nekdanja predsednika države Milan Kučan in Danilo Türk, župana Ljubljane in Maribora, vrsta levih akademikov, univerzitetnih profesorjev, znanstvenikov, kulturnikov in športnikov ... Tega so se najbolj razveselili v Moskvi, saj gre med drugim za poziv k ustavitvi oboroževanja Ukrajine. Med podpisniki so mnogi, ki so bili tudi ob napadu jugoslovanske vojske na Slovenijo leta 1991 za vsak slučaj bolj na strani Beograda kot tistih rojakov, ki smo se odločili za samostojnost.

SVETOVNO PRVENSTVO V PLANICI

Od 21. februarja do 5. marca 2023 je v Planici potekalo prvo svetovno prvenstvo v nordijskem smučanju v Sloveniji. Gre za največji športni dogodek v zgodovini naše mlade države. Na njem je nastopilo več kot 2.000 športnikov iz 64 držav, ki so se potegovali za 24 kompletov medalj v smučarskih skokih, teku na smučeh in nordijski kombinaciji (skoki in tek). Slavila je Norveška,

ki je osvojila 27 medalj: 12 zlatih, deset srebrnih in pet bronastih. Sledila ji je Švedska s štirimi zlatimi, tremi srebrnimi in petimi bronastimi medaljami. Tretja je bila Nemčija s tremi zlatimi, šestimi srebrnimi in tremi bronastimi. Slovenija je z dvema zlatima in eno bronasto medaljo zasedla četrto mesto med dvanajstimi državami.

TIMI ZAJC IN DRUGI DOBITNIKI MEDALJ ZA SLOVENIJO

Slovenija se že tradicionalno ponaša z odličnimi skakalci in skakalkami. V prvem delu prvenstva na srednji skakalnici tokrat ni bilo presežkov. Šele v mešani ekipni tekmi, v postavi Nika Križnar, Ema Klinec, Timi Zajc in Anže Lanišek, so naši prišli do prve, bronaste medalje. Za prvo zlato je poskrbel Timi Zajc, ki je postal svetovni prvak na veliki skakalnici. Timi je v ekipni tekmi skupaj z Lovrom Kosom, Žigom Jelarjem in Anžetom Laniškom poskrbel za še eno zlato medaljo na tako imenovani Bloudkovi velikanki. Timi Zajc je prejemnik vseh treh medalj za Slovenijo in dveh naslovov svetovnih prvakov na veliki skakalnici: posamično in ekipno.

Slovenian Mission Melbourne

p. Simon Peter Berlec OFM: 0455 444 912 Baraga House, 19 A'Beckett Street
 p. David Šrumpf OFM: 0497 097 783 PO Box 197, KEW VIC 3101
 Sts. CYRIL and METHIDIUS Tel.: (03) 9853 7787
 SLOVENIAN MISSION E-mail: slomission.melbourne@gmail.com

PREPROSTA PRAZNOVANJA SO VNDARLE NAJLEPŠA! Praznik je, ko ljudje proslavljajo medsebojno prijateljstvo. Praznik je, ko mož in žena proslavljata svojo ljubezen. Praznik je, ko proslavljajo veselo snidenje tisti, ki se imajo radi. Praznik je kot oaza na dolgi življenjski poti, ki pretrga enolično vsakdanjost. Tedaj si človek načrpa

novih moči in življenjskega poguma. Prazniki so potrebni, toda ne znamo več praznovati in pozabili smo, v čem je njihov smisel. Prazniki umirajo zaradi nezmernosti, potratnosti in ob vsaki čez mero popiti steklenici. Praznik je mrtev, če gre le za uveljavljanje in porabo, ko torej razgalja našo nečimrnost. Praznik je mrtev, če sedijo drug ob drugem ljudje svečanih, hinavskih obrazov, ki se v resnici sploh ne prenašajo. Praznik je mrtev, če postane le priložnost za izmenjavo daril, luka za pretovarjanje družabnih obveznosti. Praznujemo lahko le z ljudmi, ki jih imamo radi. Ni nujno, da je praznovanje tudi drago. Praznik šele tedaj postane zares praznik, ko je vse pristno, pristrčno, preprosto in spontano. Praznik je vedno tam, kjer se zberejo ljudje, ki jih družijo prijateljstvo in dobra volja; kadar se med seboj pogovarjajo in igrajo, jedo in pijejo, plešejo in pojejo. Vsak prispeva svoj delež, vsak se lahko pridruži. In vsak se veseli najmanjšega darila, ker čuti, da je izraz ljubezni. Živimo preprosteje – in ozdravljeni bomo potrošniške mrzlice! (Phil Bosmans)
 Pri nas v Melbournu so nas v petek, 17. februarja 2023, obiskali delegat

frančiškanskega generalnega ministra v Rimu dr. p. Darko Tepert, provincial naše frančiškanske province p. Marjan Čuden in tajnik naše frančiškanske

provincie dr. p. Tadej Strehovec. Ob 10. uri je bila maša, ki jo je ob somaševanju duhovnikov daroval p. Tadej. Po njej smo se z gosti v dvorani pod cerkvijo

potopili v pogovor o naši prisotnosti v prihodnje.

V nedeljo, 19. februarja, pa je ob somaševanju mašo daroval naš provincial p. Marjan Čuden. Že kar vnaprej smo obhajali 55. obletnico blagoslovitve naše cerkve svetih bratov Cirila in Metoda (cerkev je bila blagoslovljena 20. oktobra 1968). Pred začetkom maše jih je v imenu občestva pozdravila Anica Markič z besedami: »V veselje in čast mi je, da v imenu slovenskega občestva v Melbournu pozdravim naša današnja gosta, provincialnega ministra slovenskih frančiškanov patra Marjana Čudna in tajnika frančiškanske province dr. patra Tadeja Strehovca.

Dobrodošla v Melbournu, točneje v Kewju, v cerkvi svetih bratov Cirila in Metoda, kjer bomo v tem letu praznovali 55. obletnico blagoslovitve naše cerkve, našega Božjega hrama, ki je bil zamisel in sanje pokojnega patra Bazilija.

Ves potek gradnje, ki je trajal nekaj več kot tri leta od prve lopate do blagoslovitve, je bil od časa do časa vprašljiv in zelo naporen. Gradilo se je s prostovoljnim delom. Ni bilo vedno lahko dobiti gradnji primernih delavcev,

da o zbiranju finančnih sredstev sploh ne govorim. Mnogokrat je prišlo do skorajšnjega obupa, kako in kdaj se bo vse to končalo, vendar je pater Bazilij vztrajal z neverjetnim optimizmom in vero v Božjo pomoč. Uspelo nam je! To versko središče, kjer se ponosno zbiramo avstralski Slovenci, pa čeprav nas je iz leta v leto manj, nam zdaj služi že skoraj 55 let.

Med drugim je bila ena glavnih zamisli patra Bazilija, da mora imeti cerkev tudi dvorano. Besede patra Bazilija: »Dvorana mora biti! Pa četudi v zemlji!« Danes dvorana še vedno služi svojim namenom. Da se ne zbiramo samo pri svetih mašah, zelo pomembna so nam tudi družabna srečanja po njih.

Pater Marjan Čuden in p. Tadej Strehovec iskreno dobrodošla med nami, z željo, da bi se med nami res dobro počutila.«

Po maši sta se p. Marjan in p. Tadej v prostorih pod cerkvijo srečala z občestvom, ki je bilo to nedeljo številčnejše kot ponavadi. Društvo sv. Eme, pod taktirko Olge Bogovič, nas je prijazno povabilo na »slovensko kosilo«, ki ga je za to priložnost pripravilo. Iz srca hvala.

Postni čas smo pričeli na pepelnično sredo, 22. februarja 2023. Maša s spokornim obredom pepelenja je bila ob 10. uri.

Križev pot premišljujemo ob petkih in nedeljah pred mašo.

V postnem času so nam tudi letos v pomoč besede papeža Frančiška: »*Posti se od besed, ki ranijo; govori le prijazne besede. Posti se od žalosti; bodi napolnjen s hvaležnostjo. Posti se od jeze; bodi napolnjen s potrpežljivostjo. Posti se od pesimizma; bodi napolnjen z upanjem. Posti se od skrbi; zaupaj v Boga. Posti se od pritoževanja; premišluj o preprostosti. Posti se od pritiskov; zaupaj v molitev. Posti se od grenkobe; napolni srce s srečo. Posti se od sebičnosti; bodi sočuten. Posti se od zamer; trudi se za spravo. Posti se od besed; bodi tiho in poslušaj.*«

Vljudno vas vabim, da se v prihodnosti

vsaj kdaj udeležite tudi petkove maše ob 10. uri (am). Ob petkih je tudi več možnosti in časa za pogovor. V nedeljo je res veliko stvari, in včasih se zdi, kot da si nočem vzeti časa za vas ali da vas kar na hitro odpravim. Vesel bom vsakega, ki bo prišel na pogovor med tednom, vsekakor pa vas prosim in vam priporočam, da me pred tem pokličete po telefonu (0455 444 912), da bom doma in ne boste ostali pred zaprtimi vrati.

Za vse tiste, ki zaradi oddaljenosti, oslabelosti ali drugih vzrokov ne morete priti v cerkev v Kewju, še vedno obstaja možnost spremljanja maše na družbenem omrežju. Prenašamo tako petkovo kot nedeljsko mašo ob 10. uri (am) na naši Facebook strani:

Slovenian Mission Melbourne

<https://www.facebook.com/slovenianmissionmelbourne>

SPOVEDOVANJE v KEWJU je redno pred sv. mašo. Za obisk starejših in bolnih sva vedno na razpolago, samo obvestite naju ali nama to sporočite po najbližjih sorodnikih.

IZDELOVANJE (pletenje) BUTARIC bo na cvetno soboto, 1. aprila 2023, od 9. ure (am) naprej. Vabljeni!

CVETNA NEDELJA, 2. aprila: blagoslov zelenja in butaric ter sveta maša z dramatisiranim branjem pasijona bo ob 10. uri v cerkvi.

VELIKI ČETRTEK, 6. april 2023: spomin Gospodove zadnje večerje. V Kewju bo maša ob 18. uri (6 pm). Po njej bo ob Gospodovi ječi sledila molitvena ura za duhovne poklice.

VELIKI PETEK, 7. april: spomin Gospodovega trpljenja in smrti. Ta dan je strogi post. Ob 11. uri (am) bo pobožnost križevega pota, ob 15. uri (3 pm) bo spomin Gospodove smrti, češčenje križa in obhajilo. Božji grob bo spet v lurški votlini, kjer se bomo zbrali v molitvi po obredu v cerkvi. Nabirka velikega petka je namenjena kristjanom v Sveti deželi, ki nam ohranjajo svete kraje. Pokažimo jim svojo solidarnost, pomoč in bratsko bližino. Bog povrni za ta Vaš dar.

VELIKA SOBOTA, 8. april: ob 18. uri (6 pm) bomo v Kewju pričeli s slavljenjem luči velikonočne vigilije, slovesno mašo ter nato s preprosto vstajenjsko procesijo in blagoslovom velikonočnih jedil.

VELIKA NOČ GOSPODOVEGA VSTAJENJA, 9. april 2023. Slovesna maša bo ob 10. uri (am). Po njej bo tudi blagoslov velikonočnih jedil. Na veliko noč bo maša tudi v St Albansu in sicer ob 17. uri (5 pm) v cerkvi Sacred Heart.

VELIKONOČNI PONEDELJEK, 10. april: praznična maša bo ob 10. uri (am).

BELA NEDELJA – praznik BOŽJEGA USMILJENJA, 16. april 2023. Maša bo ob 10. uri (am). To nedeljo bo maša tudi v Geelongu, v dvorani Slovenskega društva Ivan Cankar ob 12.30.

Prvo nedeljo v maju, 7. maja 2023, bomo ob koncu maše izpostavili Najsvejtejši, zapeli litanije Matere Božje in prejeli blagoslov. To nedeljo bomo kot občestvo praznovali *materinski dan*.

VELIKONOČNO VOŠČILO

Še danes velja Jezusova opogumljajoča beseda, ki jo je apostolom izrekel na večer velikonočnega dne: »Ne bojte se, jaz sem!« Ta beseda prinaša mir tudi nam, če jo le hočemo sprejeti. Naj Kristusovo vstajenje, največjo resnico vseh časov, izpričajo naša prizadevanja, naša želja po duhovnem napredku, naša iskrenost in dobrohotnost. Naj nam srce zapoje veselo ALELUJO v znamenje našega radostnega srečanja z Vstalim vsak trenutek našega življenja! Vsega tega Vam želim v svojem imenu in tudi v imenu p. Davida.

SVETI KRST

WILLIAM OBLAK je v soboto, 11. februarja 2023 ob 14. uri (2 pm), v naši cerkvi v Kewju prejel zakrament sv. krsta. Čestitke staršema Niku Oblaku in Hoi Thi Thu Tran ter botri Sonji Anzelc Fisher.

ODŠLI SO

JOŽEF GOJAK je umrl v torek, 3. januarja 2023, v MannaCare Cassia Hosu v Doncastru. Rodil se je 8. maja 1931 v Golacu. Od njega smo se poslovili v sredo, 11. januarja 2023. Ob 11.30 je bila v naši cerkvi v Kewju maša zadušnica, po njej smo ga ob 14. uri (2 pm) pokopali na pokopališču Springvale Botanical Cemetery. V zgodnjih otroških letih je izgubil očeta. Skupaj z mamo in mlajšo sestro Franco so živeli v težkih razmerah. Z osemnajstimi leti je odšel na triletno služenje vojaškega roka. Po njem se je kmalu odločil, da zapusti rodno deželo. Kljub temu, da je Avstralijo napisal kot zadnjo deželo, kamor bi rad odšel, so mu odobrili prav slednjo. Leta 1954 je dvaindvajsetleten prispel v Sydney. Kmalu je dobil delo in odšel na polja sladkornega trsa v Queensland. Tam je slišal, da nekdo, ki ga pozna, živi v Adelaidi. Nič ni vedel o Avstraliji, tako da ni bilo pomembno, kam gre, zato je pomislil: »V redu, tja bom šel«. Prav zanimivo je bilo, da se je z večino mladostnih prijateljev iz Golaca, kjer je odraščal, spet srečal v Adelaidi. Žena Grozdana, ki jo je spoznal ob obisku v domovini, je kmalu odšla z njim. V Adelaidi sta si ustvarila družino, v katero sta z veseljem sprejela sina Vlada in hčerko Miro. V naslednjih letih je prevzel različna dela in na koncu dobrih 35 let delal v tkalnici Actil. Leta 1993 se je družina preselila v Melbourne. Leta 2002 mu je umrla žena Grozdana in leta 2018 še sin Vlado. V veliko tolažbo in veselje so mu bili njegovi vnuki.

Sočutje hčerki Miri, vnuku Tomu, ter vnukinjama Belli in Sophii.

ZMAGOSLAV (VIK) KOŽELJ je umrl v četrtek, 12. januarja 2023, v The Royal Melbourne Hospitalu. Rodil se je 25. februarja 1949 na Vrhniki. Od njega smo se poslovili v torek, 24. januarja 2023, v naši cerkvi v Kewju. Ob 11. uri (am) smo imeli mašo zadušnico. Po njej so ga odpeljali na upepelitev. Sočutje ženi Emmi, sinu Damienu, hčerki Tashi, vnukinji Chiari, ter vnukom Christianu, Oscarju, Henryju in Archieju.

ALOJZ JAKŠA je umrl v ponedeljek, 16. januarja 2023, v Wantirna Healthu v Wantirni. Rodil se je 11. junija 1943 v vasi Pribišje pri Semiču. Od njega smo se poslovili v petek, 27. januarja 2023, v naši cerkvi v Kewju. Ob 11. uri (am) smo zmolili rožni venec, kateremu je sledila maša zadušnica. Pokopali smo ga ob 13. 30 (1. 30 pm) na pokopališču Springvale Botanical Cemetery. V družini je bilo dvanajst otrok (trije sinovi in devet hčera). Bil je najmlajši. Po končani osnovni šoli je nadaljeval šolanje in se izučil za strugarja. Pri enaindvajsetih letih se je odločil, da bo s prijatelji pobegnil v Avstrijo. Svoj odhod je naznanil samo eni sestri. V begunskem taborišču v Avstriji je bival tri mesece, potem pa s prijatelji z letalom poletel proti daljni Avstraliji, kamor je prišel leta 1964. Nekaj dni je preživel v begunskem taborišču v Bonegilli, od koder ga je prevzel p. Bazilij in ga nastanil v domu Baraga House v Melbournu. Leta 1967 je spoznal Jožefo Matičič in se istega leta v Clifton Hillu z njo poročil. Leta 1968 se jima je rodil sin Joe, leta 1973 pa sin David. Zelo je ljubil glasbo. Že kot mlad fant se je učil igrati klarinet.

Kmalu po prihodu v Avstralijo se je povezal s skupino mladih, ki so igrali na različne inštrumente. Izoblikoval se je glasbeni ansambel Bled, ki je igral na mnogih plesih v mestni hiši, na porokah, zabavah ... Prva družinska hiša je bila zgrajena v Heathmontu, kasneje, okoli leta 1987, pa so zgradili novo v East Doncasterju, ki je ostala dom vse do njegovega odhoda. Bil je izreden vrtnar, pa tudi izvrsten kuhar. Lahko ga označimo kot človeka mnogih talentov, ki jih ni zadrževal zase, ampak jih je bil vedno pripravljen deliti z drugimi. Imel je izreden smisel za humor, njegova velika odlika sta bili dobra volja in optimistična drža. Bil je ljubeč, skrben in odločen mož, oče in dedek. In bil je pravi borec za življenje. Sočutje ženi Jožefi, sinovoma Joeju in Davidu, vnukinjam Katie, Annie, Charlie in Monique, vnuku Campbellu, bratu Jožetu v Ameriki, ter sestram Milki, Ivi, Pepci in Tončki v Sloveniji.

FRANČIŠKA ŠAJN, rojena ŠAJN, je umrla v ponedeljek, 23. januarja 2023, v St Vincent's Hospitalu v Melbournu. Rodila se je 9. marca 1927 v Knežaku. Od nje smo se poslovili v četrtek, 2. februarja 2023, v naši cerkvi v Kewju. Ob 10. uri (am) smo zmolili rožni venec in po njem darovali mašo zadušnico. Ob 12. uri smo jo pokopali na pokopališču Kew. V družini je bilo deset otrok in Frančiška je bila rojena predzadnja. Maja 1944 so jo odpeljali v Celovec v Avstrijo, kjer je morala ostati do maja 1945. V tem času je delala v hotelu v kuhinji. Po končani vojni se je vrnila v svoj domači kraj. Njen fant Jože se je odločil pobegniti iz Slovenije v Trst in Frančiška mu je devet mesecev kasneje

sledila. Poročila sta se 19. julija 1953 in do odhoda v Avstralijo 2. januarja 1954 bivala v begunskem taborišču. Odpeljala sta se z ladjo Toscana. V Avstralijo sta priplula 9. februarja 1954. Vožnjo z ladjo je zelo težko prenašala. Vseskozi jo je spremljala morska bolezen. Končni pristanek je bil Melbourne, od tam pa v begunsko taborišče Bonegilla. Jože je dobil delo v Gippslandu, zato sta nekaj časa preživela tam. Kmalu pa ste se preselila v Wagga Wagga, kjer se jima je rodil sin Frank. Od tam se je družina preselila v Melbourne, v Fitzroy, kjer je najela majhno hišo. Tu se jim je pridružil sin Felix. Od tam se je družina preselila v Thornbury, nazadnje pa zaživela svoje novo življenje v Kewju. V družino je prišla še hčerka Irene. Kmalu, 25. maja 1974, ji je za posledicami srčne kapi umrl mož Jože. Tako je ostala sama s tremi šoloobveznimi otroki. Frank, Felix in Irene so o svoji mami zapisali naslednje misli:

»We would like to thank you all for joining us here today to celebrate what was a beautiful life. Listening to mum's stories of growing up and her experiences you would not think it was so beautiful but quite difficult. Mum had great hardships in her life but never complained. Mum, however, would tell you her life was blessed as she had great faith in God. It is this faith she made sure she passed on to us. When we were younger, mum would make the sign of the cross on our forehead before bed and on rising each morning. Mum made sure we knew prayers and that Sunday was a day for church and family.

Mum would tell us stories of her growing up and her father being a very religious man. He made sure all his children attended mass services even if it meant them attending at different times, as they had to share footwear - small leather lace up boots.

Attending Mass was as important to mum as it was to her father. If we couldn't attend mass on a Sunday, then the rule was that service had to be attended on a Saturday evening. Prayers were not just memorized words to mum, but spoken in great faith with her whole heart. In fact, mum's favorite day of the week was Sunday and during these last few years, every day became Sunday to mum. She wanted to start each day with mass, so we dressed up in our 'Sunday best' and then would stream Mass on-line for her.

Throughout our lives, when first coming home from school and then later from work, if mum wasn't home we didn't need to worry as we knew mum would be at church or selflessly doing volunteer work. She did so much volunteer work; from being a founding member of Društvo sv. Eme to later becoming president. She helped organize church advent and lent bus trips, ran and cooked in the kitchen at Mt Eliza for the summer camps, did flower arranging in the church for over 16 years and arranged the church cleaning roster along with assisting with cleaning. She helped with church fairs, raising money for what was once the old peoples home next door to making *butarice* for Easter. Later, she became a leader of the Friday morning prayer group, and a member of the church's Pastoral Council. I can keep

going on but we don't want to keep you here all day! We would often joke that perhaps Father could give her a room to save her from walking there. To mum, it was never a chore but an honor to help out whenever asked, and if mum couldn't help, then she would volunteer one of her children to assist! Mum had a heart of gold and her beautiful smile would brighten up the room. She had the best attitude to life – nothing seemed to get her down, and she had a wonderful sense of humor. Mum was many things; quiet, never one to gossip, selfless. She loved entertaining and making sure you ate and drank something when visiting, and no, water DID NOT count as a drink! Mum was very courageous, strong and independent. She was never one to seek praise but happy to do anything for anyone from the heart. Our door was and will remain open to all. Mums favourite word was *hvala* (thank you). So, we would like to end with 'thank you' – to all Slovenian priests and sisters over the years. Thank you to all of you gathered here and afar today for your friendship and thoughtfulness. Thank you to all committee members/groups mum volunteered for and her Friday prayer group which mum looked forward to each week and loved so very much. And thank you to all of the medical staff that looked after mum. Thank you mum for sharing Slovenian traditions, language and making us part of two cultures. You passed on so much to us. We really did not tell you 'Mum, thank you' enough. It will take us time to accept your death. Our heads remind us of your suffering these last few years, yet our hearts are

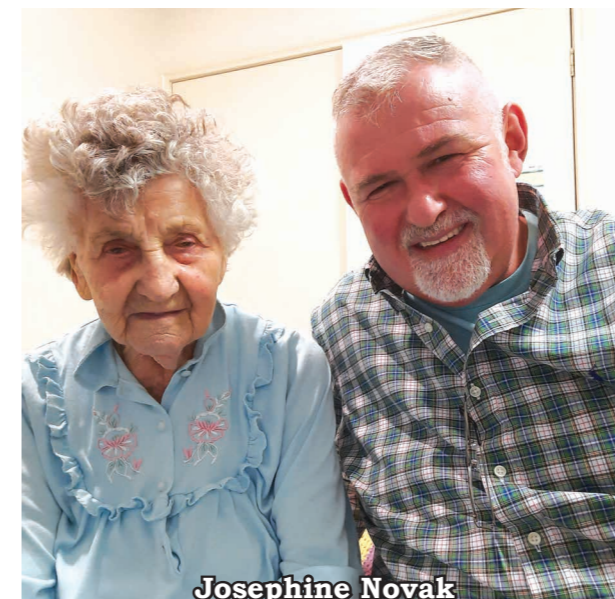
selfish and wish you were still here. Rest in Gods loving arms, mum. We love you so very much. Hvala.«
Sočutje hčerki Irene, ter sinovoma Franku in Feliksu.

MARTIN DODIG je umrl v petek, 17. februarja 2023, v Wantirna Healthu v Wantirni. Rodil se je 28. avgusta 1935 v Košutah pri Splitu na Hrvaškem. Od njega smo se poslovili v torek, 28. februarja 2023, v naši cerkvi v Kewju z mašo zadušnico ob 11. uri. Po njej smo ga ob 14. uri (2 pm) pokopali na pokopališču Eltham Cemetery Trust. Kot mlad fant je zapustil rodno vas in se preselil k teti v Split, kjer se je izučil obrti. Sredi leta 1950 je odpotoval preko Slovenije v Avstrijo, kjer je pristal v begunskem taborišču Linz. Opravljal je različna dela in igral za nogometni klub Lask Linz, ki je organiziral prijateljske nogometne tekme v taborišču. Tu je srečal Kati Gerič, ki je živela v tem begunskem naselju z mamo Marijo. Obe sta čakali na dovoljenje za prehod v drugo državo. Medtem ko je bil v taborišču, je hrvaški nogometni klub Hajduk opazil Martina in mu ponudil sponzorstvo v Avstraliji, da bi igral nogomet in delal pri hidroenergetskem projektu Snowy Mountains. Avstralija je v tistem času iskala nekvalificirane in polkvalificirane migrante in Martin se je s tem popolnoma ujemal. Tukaj je videl priložnost, da začne novo življenje. Poslovil se je od Kati, a obe z mamo prepričali, da morata priti v Avstralijo. Predsednik nogometnega kluba mu je zagotovil, da jima bo uredil varen prehod in ju tudi sponzoriral za prihod v Avstralijo. Začel je življenje v Canberri in stkal številna prijateljstva znotraj in

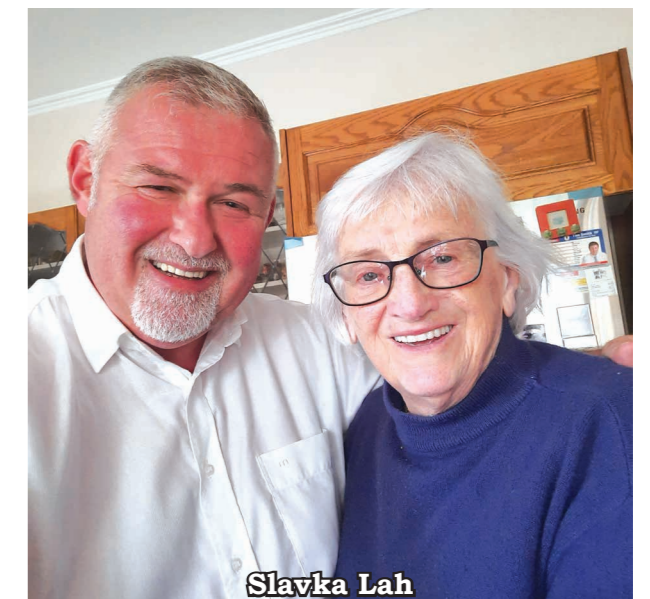
zunaj nogometnega kluba. Kratek čas je delal pri projektu Snowy Mountains, vendar se mu je spet ponudila priložnost, da odpotuje v Melbourne, kjer je igral nogomet in delal v proizvodnji. V Melbourne je prispel leta 1958 in čakal na varen prihod Kati in njene mame. V Melbourne sta prispeli konec leta 1958 in vsi trije so živeli v hostlu na ulici Hawthorn Grove v Hawthornu. Spletla so se tesna prijateljstva z drugimi stanovalci v hostlu in okolici. Kasneje je igral nogomet v nogometnem klubu Lions in delal v tovarni Massey Ferguson. S Kati sta se junija 1959 poročila v cerkvi Brezmadežnega spočetja v Hawthornu. Oktobra istega leta se jima je rodil sin Roman. Leta 1962 sta si kupila prvi dom na Stradbroke Drivu v St Albansu – novo posestvo, polno priseljenskih družin. Leta 1964 je v družino prišlo novo veselje, hčerka Adriana. V zgodnjih 70-ih se je družina preselila v vzhodno predmestje Camberwella, v originalni kalifornijski bungalov iz leta 1940, ki je zahteval temeljito prenovo. Martinu je bilo všeč preprosto življenje. Njegova

najljubša zabava je bila vrniti se domov. Kasneje se je družina preselila v Doncaster, kjer so živeli 30 let. Rad je imel šport in vse, kar je povezano z njim – nogomet, AFL, kriket, olimpijske igre ... Leta 2002 so se začele zdravstvene težave. Leta 2017 sta hiša in dvorišče postala prevelika za dve osebi. Zadnja selitev z ženo Kati je bila v Mont Albert North. Optimizem ga ni nikoli zapustil. Sočutje ženi Kati, sinu Romanu, hčerki Adriani, vnukom, vnukinjam, in sestri Angeli na Hrvaškem.

Teresa Prosenak je uredništvu sporočila: **VALTER PROSENAK** je umrl na svojem domu v ponedeljek, 20. februarja 2023. Rodil se je 14. julija 1942 v Slovenski Bistrici. Pogrebno slovo je bilo v četrtek, 2. marca 2023, v Boyd Chapelu na Springvale Botanical Cemeteryju. Na tem pokopališču so ga tudi pokopali. Zapušča ženo Tereso, hčerke Anne, Rosie, Kathy in Christine z družinami, tri vnuke in tri vnukinje, brata Stanka v Melbournu, ter sestro Vilmo v Sloveniji. Naj počiva v miru.

Josephine Novak

Slavka Lah

Kati Dodig

Majda in Srečko (80 let) Brožič

Majda in Jože (90 let) Grilj

Anna Špacapan (90 let)

POLOVINKE

Katarina Mahnič

Iz pusta v post (18)

Tale naslov mi je padel v glavo ob popolnem pomanjkanju idej, o čem naj sploh pišem, saj se mi zdijo prvi meseci leta, kar se zanimivih dogodkov tiče, zelo postnega značaja. Dolgočasni so, brez pravih avantur, s kupom banalnih obveznosti, ki jim ni videti konca – kot bi mi kdo z njimi nalagal pokoro. Letos se je oddaji davčne napovedi, za katero moramo samozaposleni na začetku leta poskrbeti sami, priključil še nakup novega (rabljenega) avtomobila in vse ceremonije v zvezi s tem, saj nama je v starega tam pod Gorjanci priletel jelen. Kot strela z jasnega je treščilo. Nič ni bilo mogoče storiti ob nenadnem bližnjem srečanju z živaljo kravje velikosti, pa čeprav je Brane vozil počasi. Poleg tega je v to obdobje padlo kup zdravniških pregledov za različne družinske člane. Ne vem, če veste, kako je zadnje čase pri nas hudo z javnim zdravstvom; srečen si lahko, če sploh imaš zdravnika. Ogromno ljudi ga je izgubilo, ker družinski zdravniki (*general practitioner*) zaradi, kot pravijo, nevzdržnih razmer, trumoma zapuščajo zdravstvene domove. Večinoma se potem zaposlijo pri koncesionarjih in zasebnikih. Svoji zdravnici sta izgubila tudi mama in Brane, ki zdaj sicer imata neke nadomestke, ampak obdobju

osebnega zdravnika, ki je bdel nad tvojim zdravjem in poznal vse tvoje hibe in slabosti, je pri nas dokončno odklenkalo. Starejšim ljudem dela težave tudi naročanje, ki je praktično samo še elektronsko, tako da ne vem, kako preživijo tisti, ki nimajo otrok in vnukov pri hiši, da bi te stvari opravljali namesto njih; nekateri starejši niti računalnika nimajo. Ne razumem te zdravniške brezbržnosti. Ne glede

na plačo, ne glede na preutrujenost ... jih vendar veže Hipokratova prisega. Na poklice kot so zdravnik, učitelj in duhovnik sem vedno gledala s spoštovanjem, skoraj strahom. Nikoli se ne bi upala preizkusiti v njih, čeprav imam rada ljudi, ker so se mi zdeli preveč zahtevni in zavezujoči, tako 'nad' vsemi drugimi. Toda tisti, ki so si jih izbrali, bi morali ostati na okopih tudi kadar časi niso preveč

Ena od novih brvi čez Krko, Novo mesto

rožnati. Ne predstavljam si, kako bi bilo, če bi iz učilnic odkorakali še učitelji, ki jim tudi ni lahko shajati z današnjimi razvajenimi otroki in zahtevami njihovih staršev, ali če bi prižnice zapustili duhovniki, ki prav tako težko ohranjajo vero in upanje v tem podivjanem svetu in vedno bolj praznih cerkvah.

Zdajle me je obšlo, da pravzaprav tile meseci niti niso bili tako enolični, ampak pač »mojim letom primerni«. Ko postajamo starejši, očitno živimo bolj po obdobjih, nekako rutinsko – kot menjavanje letnih časov. Najprej zoprni opravki prvega trimesečja; potem sproščujoče obdobje dela na vrtu; nato hlastanje po čim bolj razgibanih vročih poletnih dneh; ko se temperature malo umirijo pa so na vrsti hišna popravila in pripravljanje ozimnice. Potem se dnevi krajšajo, leto se poslavlja in kot bi mignil je spet novo prvo trimesečje. Rutino tu in tam zmoti kakšno potovanje, za katerega zdaj porabimo že kar veliko energije, drugače pa si obdobja sledijo kot po vnaprej napisanem scenariju. Ko smo bili mladi takšnega časovnega kolobarjenja nismo poznali – vsaj jaz ne. Vse se je zlilo v en čas, v en sam raztegnjen pust. Z leti pa je več posta kot pusta, več dolžnosti in bridkosti kot sproščenosti in radósti. Sama vsa ta obdobja delim še na tritedenski interval, ko en teden na mesec preživim pri moji skoraj 93-letni mami v Ljubljani. Tako sva si zjutraj s prijateljico izmenjali nekaj sms sporočil. Ji potožim o neprespani noči, pa me vpraša: »Skrbi?« »Kdaj pa niso skrbi, a ti še poznaš tako stanje?« ji odpišem. Ja, časi se spreminjajo. In čas teče.

Mimoza – roža za dan žena

Brane mi je za dan žena prinesel vejico cvetoče mimoze, ne da bi vedel, da je prav rumena mimoza priljubljena roža tega praznika. Nekje sem prebrala, da mit o mimozi sega v leto 1908, ko je 129 tekstilnih delavk v New Yorku začelo stavko zaradi grozljivih razmer, v katerih so morale delati. Stavka je trajala več dni, 8. marca pa je lastnik zaprl vrata tovarne in delavkam preprečil izhod. V tovarni je zagorelo (po nekaterih virih je bil požar podtaknjen) in umrlo je 129 delavk. V bližini tovarne naj bi, tako pravijo, rastle prav drevo mimoze. Osmi marec je od takrat mednarodni dan boja za ženske pravice, leta 1946 pa je Zveza italijanskih žensk iskala primerno cvetico za ta praznik in izbrala mimozo, ker cveti zgodaj spomladi, pa še poceni je. Spomnim se na mimoze, ki so spomladi bujno cvetele ob reki Yarri; tam sem jih vzljubila, ne v Slovenskem primorju. Spomnim se tudi,

kako sem enkrat v Melbournu starejši Slovenki čestitala za osmi marec, pa je bila skoraj užaljena, da kaj si pa mislim, ona že ne praznuje komunističnih praznikov. Presenetila in potrla me je s to izjavo, s to popolno ignoranco, kaj dan žena v resnici pomeni. Saj je vendar ženska! Naslednji dan sem ji nesla kup gradiva o tem mednarodnem prazniku, ki sem ga našla na spletu, a dvomim, da ga je kdaj prebrala. Čeprav je to dan, ko v okoli 100 državah že več kot sto let praznujemo ekonomsko, politično in socialno enakopravnost žensk in njihove dosežke, so mnogokje ženske še vedno izkoriščane, prezirane, podrejene, izpostavljene zlorabam in nasilju. Na televiziji sem pri poročilih ujela generalnega sekretarja Združenih narodov Antonia Guterresa, ki je na vprašanje, kako daleč smo do enakosti med spoloma, odgovoril: »Kot zdaj kaže, bo za to potrebnih še 300 let.« Zvenelo je, kot da se kdo zafrkava, le da je besede izgovoril zelo resen človek. Države, kjer so ženske najbolj enakopravne moškim, so Islandija, Finska, Norveška in Nova Zelandija. Slovenija je pristala na 39. mestu, kljub temu, da je pri nas že leta 1897 začel izhajati ženski časnik *Slovenka* in je bilo le leto kasneje ustanovljeno prvo žensko društvo.

V tem »dolgočasnem« obdobju je Pomorski muzej Piran izdal obsežno, bogato ilustrirano knjigo o čezoceanskem parniku Rex z naslovom *Rex, mit iz plitvine*,

ki jo je uredila dr. Nadja Terčon. V njej so zbrani znanja in spomini različnih ljudi; sama sem pri njej sodelovala kot lektorica in ob branju neizmerno uživala. Odprlo se mi je novo poglavje naše zgodovine, ki ga nisem poznala – čeprav je bil Rex ponos Mussolinijeve Italije, je žalostni konec storil v naših vodah. Morda se njegovega »okostja« v morju med Izolo in Koprom še spominja tudi kdo od primorskih

Rex je 27. 9. 1932 iz Genove izplul na prvo plovbo.

avstralskih Slovencev. Rexova zgodba se bere kot pravljica z žalostnim koncem. To je bila ladja samih presežkov: največja, najmogočnejša, najhitrejša. Splovili so jo 1. avgusta 1931 v Genovi. Dve leti kasneje je osvojila modri trak, nagrado, ki jo prejme ladja za najhitrejše prečkanje Atlantskega oceana, saj je prispela v newyorško luko kar 28 ur prej, kot je bilo določeno po voznem redu. Parnik je prevozil pot od Gibraltarja do New Yorka v rekordnem času 4 dni, 13 ur in 30 minut s povprečno brzino 28,92 pomorskih milj. Rex je bil hotel s petimi zvezdicami in mesto v malem, namenjen je bil predvsem uglednim in zahtevnim gostom,

petičnim turistom in ameriškim izseljencem, ki so želeli obiskati domovino. V vsakem pristanišču ga je pričakala nepregledna množica običajnih ljudi, ki so si hoteli s pogledom nanj potešiti hrepenenje po boljšem življenju in daljnih krajih. Na enajstih krovih je bilo prostora za okoli 2.000 potnikov – poleg kabin, jedilnic, salonov in dvoran je imel knjižnico, čitalnico, kapelo, igralnice in telovadnice za otroke, prostorna sprehajališča, trgovine, plesno, gledališko in kino dvorano, bazen, odprte verande, športni in sprehajalni krov ... Elegantnega velikana so septembra leta 1944 v našem morju raketirala zavezniška letala in po vojni je njegov prevrnjeni, na nasledlega kita spominjajoči trup postal jugoslovanski pomorski

Prevrnjeni in izropani Rex med Izolo in Koprom leta 1946

vojni plen: skladišče uporabnih predmetov, veliki rezervoar nafte in največji jugoslovanski morski rudnik železa. Še desetletja so ga plenili in raznašali tako uspešno, da je od njega ostal le odtis na morskem dnu. In spominska ploščica na neki skali.

V uvodni besedi direktor Pomorskega muzeja Piran Franco Juri lepo zapiše: »Dva spomina spremljata starejše Koprčane in Izolane, ko pomislijo na

slavno čezoceancko Rex; prvi je tudi zame otroški, in ga verjetno delim z drugimi lokalnimi sovrstniki ali starejšimi sokrajani. Bilo je na začetku šestdesetih let. S starši in bratom smo se sprehajali ob obali med Koprcom in Izolo. Na različnih mestih so ponekod nad morsko gladino, še zlasti ob oseki, štrleli temni zarjaveli ostanki. 'To so ostanki Rexa, ki jih Veli Jože (plavajoče dvigalo) še ni odpeljal,' nam je razlagal oče. 'Nekoč je bila to velika italijanska potniška ladja, najhitrejša čezoceancka na svetu. Pred koncem druge svetovne vojne, po tistem, ko so si jo prilastili Nemci, pa so jo zavezniški (morda ne slučajno) 8. septembra 1944, natančno leto po kapitulaciji Mussolinijeve Italije, prav tukaj raketirali.' Še danes večkrat pomislim, da pripadam generaciji, ki je tam Pri Rexu za rep ujela zadnje razbitine slavne velikanke.«

Bliža se velika noč, pa vam tokrat ne morem pisati o rožicah in cvetočih drevesih, kar sicer z užitkom počnem, saj naravni »dekor« komaj zdaj rine na plano. Šele februar nam je namreč postregel z nekaj snega in zelo nizkimi temperaturami. Želim vam blagoslovljene praznike in po postu čim več pusta, v prenesenem pomenu, seveda.

ST. RAPHAEL'S SLOVENIAN MISSION
p. Darko Žnidaršič OFM
313 Merrylands Road, PO Box 280
MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147
Mobile: 0409 074 760
Fax: (02) 9682 7692
Mail: slomission.sydney@gmail.com

DARITEV NAŠE ZAHVALE – ZA ZLATI JUBILEJ NAŠE CERKVE SV. RAFAELA

Ob našem praznovanju 50-letnice blagoslova naše cerkve sv. Rafaela v ne-

deljo, 5. 2. 2023, smo hvaležni Bogu in drug drugemu za leta, desetletja zvestega služenja Bogu in drug drugemu v našem velemestu Sydneyju, okolici in v drugih krajih, kjer se zbiramo. Najlepše se zahvaljujem našemu provincialnemu ministru p. Marjanu Čudnu, ki je vodil slovesno sv. mašo in nas nagovoril s svojo homilijo, provincialnemu tajniku dr. p. Tadeju Strehovcu, ki je bil prvič med nami v Avstraliji, vsem sodelujočim pri sv. maši:

pevcem, bralcem, mašnemu pomočniku Jožetu Marinču, narodnim nošam (Klara Brclar, Jordan Covich, Zora Johnson, Danica Petrič), vsem Vam, dragi verniki. Hvala tistim, ki ste pripravili cerkev in dvorano: Sonji Fisher, Jožetu in Olgi Lah, Mihelci Šušteršič, Tanii Smrdel, tistim, ki ste pripravili kulturni program. Slavnostni govornik v naši dvorani je bil zaslužni častni konzul g. Alfred Brežnik. Ogleдали smo si film *Zlati sv. Rafael*, ki ga je pripravila Miriam Stariha. Program je povezovala Tania Smrdel. Za kuhinjo in kosilo so poskrbeli Olga Konda, Jenny in Tončka Stariha, postreči so pomagali Bogdan in Georgia Bavčar, Judita Skubla, David in Ange-

lina Smithson, Mark Stariha, Miriam in Henry Stariha. Za bar sta skrbela Rudi Korpar in Stanko Kolar. Za rezervacije in pozdrav gostoma Jožica Modrijančič, pri vratih sta pomagala Irena Stariha in Peter Šarkan. Besedila je sestavila Danica Petrič. HVALA in POHVALA VSEM, zlasti še članom naše 2. in 3. generacije, imenovanim in neimenovanim. Bog Vas živi!

»To je dan, ki ga je naredil Gospod!« (Ps 118) Poletni dan je bil znova kot naročen, da si boljšega ne bi želeli. Najlepši cvet je pa gotovo naše živo občestvo, ko so bile navzoče vse generacije, in tudi rojaki iz Wollongonga in drugih daljnih krajev. Po sv. maši smo se zbrali v dvorani, kjer nas je nagovoril slavnostni govornik, zaslužni častni generalni konzul g. Alfred Brežnik. Ogleдали smo si film *Zlati Sv. Rafael*, ki ga je pripravila Miriam Stariha. Med nami so bili gosti pisateljica Cilka Žagar iz Lightning Ridga, gospa Helena Janežič iz Stare Loke, ki vodi oddelek za Slovence po svetu na Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani, častni konzul in predsednik Slovenskega društva Sydney Anthony Tomažin, Tatjana Car, predsednik Kluba Triglav Mounties Peter Kropc z

ženo Ivico in predsednik Kluba Planica Wollongong z ženo Marinko. Na koncu nas je na odru pozdravil p. provincial Marjan in blagoslovil naš obed. Kasneje pri kosilu se nam je pridružil še sosed župnik p. Janusz Pawlicha, pavlinec. Naš slavnostni govornik je predstavil

dogajanje v našem Merrylandsu do današnjih dni, tudi dosežke za našo mlado Slovenijo, ki so res naši tukaj, in za konec dejal:

»In kakšna je naša bodočnost? Kaj nas čaka? Res je, da nas je vedno manj. Vsaj pri nedeljskih mašah tako kaže. Ali je to realna ocena? Samo pogledjmo, kadar se pa nekaj velikega ali pomembnega dogaja, dvorano vedno napolnimo. Včasih zmanjka celo sedežev. Torej, Slovenci so še tu! S strani prve generacije je res manj

obiskov. Starejši se poslavljajo. Ostaja pa množica naslednikov. To so druga, tretja in celo že četrta generacija. Mnogi res ne govorijo več slovensko. Vsi se pa zavedajo svojega rodu. Slovenci smo/so ponosni na svoj rod in ne bodo se kar tako prodali. Vesoljna Cerkev je trenutno tudi v krizi – vzroki so znani. To se kaže tudi v naši slovenski Cerkvi. Prepričan sem, da je to le začasna faza v obstoju naše Cerkve in vere. Cerkev Sv. Rafaela z vsemi svojimi pritikinami ima še vedno bodočnost za dolgoletni obstoj. Treba bo pametno razmisliti o vseh možnostih. Sam sem optimist.

Zavetnika naše cerkve – nadangela Sv. Rafaela, Marijo Pomagaj, Blaženega Antona Martina Slomška in našega očeta Valerijana, ki so vsi prisotni v našem božjem hramu, pa prosimo za pomoč – Bog daj! Hvala.«

Našo prihodnost seveda izročamo v Božje roke. Dokler imamo čas, pa po svojih močeh in skupaj, tudi v molitvi in duhu povezani, poskrbimo, da bo naša živa Cerkev pod zvonom sv. Rafaela živa, kar se le da, in da se vedno kaj dogaja!

Z našima gostoma p. Marjanom in p. Tadejem smo se zvečer zapeljali na Bondi Beach in v park, iz katerega je čudovit

razgled na Circular Quay, znamenito opero, most Harbour Bridge. Naslednji dan smo obiskali Blue Mountains in popoldne živalski vrt Featherdale Wildlife. V torek smo si ogledali mesto in Sydney Tower, kamor nas je povabil g. Alfred Brežnik. P. Tadej je vodil četrtkovo sv. mašo, ko je dan molitvene skupine. Po srečanju z rojaki smo se

odpeljali v Wollongong, si ogledali našo cerkev vseh svetih, panoramo mesta in po okrepčilu botanični vrt, nedaleč od Figtreeja. Zvečer smo obiskali Klub Triglav in naslednji dan popoldne, ko se nam je pridružil generalni delegat p. Darko Tepert iz Rima, Slovensko društvo Sydney, kjer smo imeli sestanek odbora SDS. Naslednji teden smo se patri sestali z avstralskim provincialom p. Philom Miscamblom, pridružila sta se nam p. Simon Peter in p. David. V sredo pa smo se zbrali v Merrylandsu na mesečnem srečanju skupaj s hrvaškimi frančiškani, ki delujejo v Sydneyju (p. Ivica Pečnik v Blacktownu, p. Petar Horvat v St. John's Parku, p. Davor Filko in p. Mato Mučkalović v Summer Hillu ter iz province Bosne Srebrene p. Ivo Tadić iz Wollongonga in p. Anto Šimunović iz Canberre).

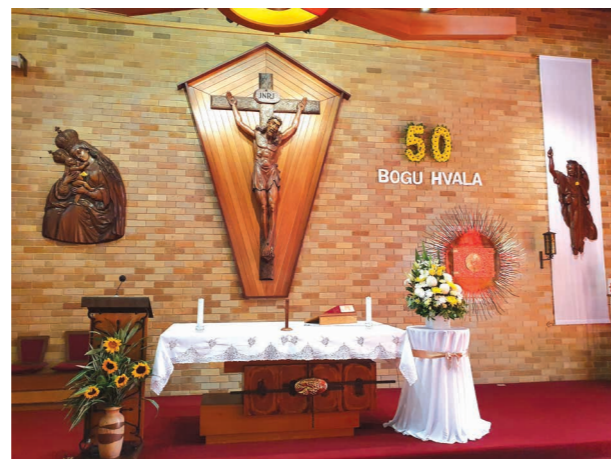
Zadnjo nedeljo v februarju smo se pri sv. maši zbrali k blagoslovu otrok in šolskih torb. Po dveh letih (lani nismo imeli blagoslova) smo bili veseli živ-žava in drug drugega. V homiliji smo se spomnili papeža Frančiška in pokojnega papeža Benedikta in na dragoceno modrost starejših, tudi

naših starih staršev, ki imajo zdaj svoj praznik v juliju. Še nekaj časa bo trajalo, da bo četrta julijska nedelja, ki jo je uvedel papež Frančišek pred dvema leti, zaživela. Začeti pa moramo zdaj. Pri sv. maši sem blagoslovil obnovljeno monštranco, oltarne svečnike in veliko kadilnico, ki jih je obnovilo podjetje WJ

Jože Marinc, Klara Brcar, Jordan Covich, Danica Petrič, Marinka Rudolf, p. Marjan, Zora Johnson, p. Tadej, p. Darko

P. Marjan, Ivanka Žele in p. Tadej

Sanders Pty. Ltd. Monštranca je bila sicer generalno obnovljena leta 2019, vendar so lani oktobra popustili vijaki pri okencu, v katerega vložimo lunico s posvečeno hostijo, in odstopilo je sprednje okence, na srečo se steklo ni razbilo. Pasarji so sedaj popolnoma obnovili ostensorij in zamenjali vijake z novimi.

Branko Kolerič je na pevskem koru zamenjal klimatski napravi z novima. S pomočnikom sta očistila nadstrešek in odstranila stare luči, ki so bile popolnoma dotrajane. Potem bosta za obnovo na vrsti zvonika, ki ju po štirinajstih letih spet načanja rja.

SYDNEY – MERRYLANDS – SV. RAFAEL

V postnem času in za velikonočne praznike ste lepo vabljeni, da poživite naš Merrylands. Prva priložnost bo že prvo

soboto v marcu, ko praznujemo 20-letnico arhivske organizacije HASA NSW, ki domuje v kletnih prostorih našega misijona. Naše srečanje začenjamo s sv. mašo v cerkvi in nadaljujemo s proslavo in kosilom v dvorani.

KRIŽEV POT je vsak četrtek in petek pred sv. mašo, kakor smo ga imeli doslej. Na 5. postno nedeljo, 26. 3., bo družinski križev pot ob 9.00 dopoldne, nato je sv. maša.

NA CVETNO NEDELJO, 2. 4., bo blagoslov zelenja ob 9.30 dopoldne in pri sv. maši dramatiziran pasijon. To nedeljo premaknemo ure na zimski – sončni čas, in bodo večerne sv. maše ob 6.00 zvečer do konca septembra.

KRIZMENA SV. MAŠA v katedrali sv. Patrika v Parramatti bo v sredo, 5. 4., ob 7.30 zvečer. Ta dan v Merrylandsu ne bo sv. maše.

NA VELIKI ČETRTEK bo letos sv. maša že ob 5.00 popoldne in po sv. maši molitvena ura z Jezusom v »ječi«. Melkitska župnija sv. Elija pa bo imela ob 7.00 zvečer pobožnost »Tenebrae« in češčenje križa, kot ga imamo mi na veliki petek. Pobožnost »Tenebrae« je prastara pobožnost, zlasti v stolnicah, ko duhovniki in diakoni menjaje beremo in vsi verni skupaj preišljujemo odlomke o Gospodovem trpljenju iz vseh štirih evangelijev, po vsakem odlomku ugasnemo eno svečo. Vseh sveč je 12 in prav toliko je evangeljskih odlomkov.

NA VELIKI PETEK bodo obredi Gospodovega trpljenja ob 3.00 popoldne. Ob 5.00 popoldne pa imajo pobožnost – Jezusov pogreb – melkitski kristjani.

Na VELIKO SOBOTO, 8. 4., bomo imeli blagoslove velikonočnih jedil ob 2.00 in ob 5.00 popoldne in zvečer po

velikonočni vigiliji. Velikonočna vigilija je ob 6.00 zvečer. Vabljeni k molitvi pri Božjem grobu

VELIKA NOČ GOSPODOVEGA

VSTAJENJA, 9. 4.: vstajenjska procesija in sv. maša ob 8.00 zjutraj. Po sv. maši bo blagoslov velikonočnih jedil. Druge sv. maše v Merrylandsu ne bo, ker mašujem še v Wollongongu in zvečer v Canberri.

VELIKONOČNI PONEDELJEK, 10. 4.: Ob 9.30 praznična sv. maša, po sv. maši pa kosilo in pirhovanje v dvorani.

WOLLONGONG – FIGTREE – SLOVENSKA CERKEV VSEH SVETIH

Sv. maše so vsako 2. nedeljo v mesecu ob 5.00 popoldne, od aprila do vključno septembra pa ob 4.00 popoldne. Na cvetno nedeljo, 2. 4., se vračamo na sončni – zimski čas in bo sv. maša z blagoslovom zelenja in pasijonom že ob 4.00 popoldne.

Krizmena maša v škofiji Wollongong bo v torek, 4. 4., ob 7.00 zvečer v katedrali sv. Frančiška Ksaverija.

Na veliki petek, 7. 4., bodo obredi Gospodovega trpljenja ob 7.00 zvečer. Pred obredi priložnost za sv. spoved. Na veliko noč, 9. 4., pa bo sv. maša ob 12.00 – opoldne; blagoslov vode, obnovitev krstnih obljub in po sv. maši blagoslov velikonočnih jedil.

CANBERRA – GARRAN – SV. PETER IN PAVEL

Sv. maše so vsako 3. nedeljo v mesecu ob 6.00 zvečer. Na veliko noč, 9. 4., bo sv. maša ob 6.00 zvečer in blagoslov velikonočnih jedil. V nedeljo, 16. 4., ni slovenske sv. maše. Od maja do avgusta (4 mesece) pa bo sv. maša ob 5.00 popoldne: 21. 5., 18. 6., 16. 7. in 20. 8.

KRALJIČINA DEŽELA – QUEENSLAND

V božičnem času smo se v lepem številu zbrali k slovenski sv. maši v nedeljo, 22. 1., bilo nas je 22. Velikonočna Božja služba bo v nedeljo, 7. 5., ob 11.00 dopoldne v dvorani Rotary kluba v Ashmoru. Po sv. maši gremo na skupno kosilo. Potem se srečamo spet prvo nedeljo v avgustu. Romanji v Marian Valley bosta 2. soboto v septembru, 9. 9., in tretjo soboto v novembru, 18. 11., ko bomo molili za naše rajne rojake. Tudi na romarskem kraju bo sv. maša obakrat ob 11.00 dopoldne.

NEWCASTLE – TIGHES HILL

Rojake, ki živite v Newcastlu in okolici, vabim k praznovanju sv. Jožefa v soboto, 18. 3. 2022, v hrvaški skupnosti sv. Jožefa, 17 Bryant Street, Tighes Hill. Letos bom romarsko sv. mašo ob prazniku zavetnika sv. Jožefa vodil p. Darko. Sv. maša bo zadaj v cerkvi Matere Božje v Tighes Hillu ob 11.00 dopoldne, in potem kosilo v dvorani. Ker bo udeležencev zelo veliko, se odpravite od doma dovolj zgodaj, da boste lahko parkirali v bližini.

STATISTIKA 2022

a) **Krsti:** 5 (2 dečka, 3 deklice). Eden od dečkov je bil krščen v Wollongongu – Figtreeju.

b) **Poroke** ni bilo nobene.

c) **Pogrebi:** vseh 22: 14 moških, 8 žensk. Previdenih je bilo 14, nagle smrti je umrl eden. Povprečna starost pokojnih je 83 let (M 83 let, Ž 83 let). Najstarejši moški je dočakal 101 leto, najmlajši moški pa 52 let.

d) **Nedeljniki:** V Merrylandsu 86, v Wollongongu 25, v Canberri 22, na Gold Coastu 16.

e) **Sv. obhajil:** 13.195.

f) **Bolniki:** obhajanih 171, maziljenih 127.

g) Prvoobhajancev in birmancev ni bilo.

NAŠI POKOJNI

IVAN ŽIC je umrl v petek, 6. 1. 2023 zvečer v domu starejših Holy Spirit, Casula, NSW. Rodil se je 4. 8. 1927 v Punatu na otoku Krku. Imel je tri brate in štiri sestre. Izučil se je za krojača. Leta 1953 sta se v Trstu poročila z Marijo Bubnič iz Pregarij pri Ilirski Bistrici. Iz Italije sta pripotovala v Avstralijo in si ustvarila nov dom v Matravillu. Ivan je delal v krojačnici Katex Fashions, izdeloval je obleke za posameznike in skupine, v poznih petdesetih letih celo za zelo priljubljeno glasbeno skupino Delltones. Še več lepih spominov pa hrani družina. »Dom je dom, i moj dom je moja familija,« je rad dejal Ivan. Oba z Marijo sta res živela za otroka in vnuke, bili so vedno gostoljubni in radi pomagali drugim. Ivan je rad in veliko

bral, živo pripovedoval svoje spomine in znal izdelati veliko praktičnih stvari. Domača hiša in vrt sta bila vedno polna dobrot. Sodelovali so s krajevno župnijo sv. Andreja v Malabaru, srečevali smo se pa tudi v našem Merrylandsu, zlasti za Rafaelovo. Dokler sta mogla Ivan in Marija nista nikoli zamudila te naše žegnanjske nedelje in praznovanja zakonskih jubilejev. Ko zaradi onemoglosti nista mogla več prihajati k Božjim službam, sta prejela sv. obhajilo na domu in kasneje v domu starejših Holy Spirit, kjer so zelo lepo skrbeli zanj, otroka in vnuki pa so ju redno obiskovali. Ivan zapušča ženo Marijo, sina Johna z ženo Julie, hčer Evelyn z možem Jimom, vnuke Stephanie, Karino, Ellie in Andrewa, brata Antona in sestro Lovorko z družinama, nečake in druge sorodnike in prijatelje. Pogrebno sv. mašo je vodil župnik Fr John Knight v sredo, 18. 1. 2023, v cerkvi sv. Andreja v Malabaru. P. Darko sem somaševal in vodil pogrebni obred na pokopališču Eastern Suburbs Memorial Park, Matraville.

MARIJA in STANKO SLOKAR sta se rodila v Lokavcu pri Ajdovščini, Marija (roj. Bolko) se je rodila 13. 12. 1930, v družini je bilo pet otrok. Stanko je bil rojen 4. 2. 1931, v družini so bili trije otroci. Marija in Stanko sta pri dvajsetih emigrirala v Italijo, kjer sta se poročila, nato sta se preselila v Francijo, kjer je Marija našla delo v pisarni, Stanko pa je delal kot mizar. Leta 1959 sta odpotovala v Avstralijo, kjer so se spet srečali z Marijinim bratom Brunom. Stanko se je zaposlil v Bankstownu, nov dom sta z Marijo

ustvarila v bližnji Yagooni. Stanko se je kot mizar pridružil svojemu svaku Brunu v mizarskem podjetju »Primorje Pty. Ltd.« in delal do upokojitve. Bruno in Stanko sta opravila veliko mizarskih del pri naši cerkvi sv. Rafaela in v dvorani in s hvaležnostjo se spominjamo obeh. Stanko in Marija sta trikrat obiskala Slovenijo in svoje domače, sestri Štefka in Vida in pokojni brat Andrej pa so jih obiskali v Avstraliji. Zadnja leta sta Marija in Stanko preživljala v Carrington Retirement Villagu v Camdeni. Vendar sta zaradi zdravstvenih težav potrebovala večjo nego in oskrbo, zato sta jima sin Branko in snaha Narelle zagotovila prostor v bližnjem domu starejših Grange v Coffs Harbourju, kjer je zanj skrbelo ljubeče osebje. Marija je tam preživela zadnji dve leti svojega življenja in Branku je bilo v veliko tolažbo, da je bil blizu mame, še posebej potem, ko je 4. 11. 2021 umrl mož in oče Stanko. Marija je dozorela za večno življenje 5. 1. 2023. Marija in Stanko zapuščata sina Branka z ženo Narelle, vnuka Amy in Brandona, brata oz. svaka Bruna z ženo Lidijo, nečakinji Marjeti McAuley in Irenko Bell z družinama, botro (»našo nunco«) Anamarijo O'Reilly in v Sloveniji sestre oz. svakinje Štefko, Vido in Ivanko z družinami. Oba, Marija in Stanko, počivata v miru na Coffs Harbour Lawn Cemetery, Karangi. V Merrylandsu smo zanj darovali sv. maše, tudi za 7. in 30. dan. Naj jima sveti večna luč! Hvala Marjeti McAuley za sporočilo.

KATICA OGRIZEK, rojena DUH, je umrla v soboto, 4. 2. 2023, v Northern Beaches Hospitalu, French Forest,

NSW. Rodila se je 18. 11. 1931 v Melincih v župniji Beltinci, v družini je bilo 10 otrok. V Avstralijo je prišla v poznih petdesetih letih prejšnjega stoletja in se tam poročila s Stanetom Ogrizkom. Družina je najprej deset let živela v Leichardtu, nato so se preselili v novo zgrajeno hišo na Northern Beaches. Katica, Stane, hči Sandi in sin Bronko so bili povezani z našim Sv. Rafaelom v Merrylandsu in tudi s krajevno župnijo sv. Jožefa v Narrabeenu. Katica je delala kot medicinska sestra negovalka v ustanovi Far West Children's Home v Manlyju in kasneje v raznih domovih starejših. Sodelovala je pri naši stojnici v Merrylandsu, gojila rože, zlasti orhideje, in prostovoljno delala pri raznih organizacijah: Community Care Visitor's Scheme, Life Line, Catholic Care in pri Centa Care. Štirikrat je obiskala Slovenijo, leta 2016 je tudi obiskala našega p. Valerijana v samostanu v Ljubljani. Katica zapušča hčer Sandi z možem Gordonom, sina Bronka z ženo Debbie, vnuka Geoffa z ženo Brittny, vnukinjo Adriano z možem Gregom, vnukinjo Rebecca z možem Chadom, vnukinjo Danii z možem Johnom, vnuka Lachlana z ženo Angelo in Skye, ter 12 pravnukov: Cooperja, Tylerja, Skye, Harryja, Jacka, Charlieja, Elizabeth, Emily, Amelio, Lewisa, Mackenzie and Jai, nečaka Johna in njegovo družino ter nečake in nečakinje v Sloveniji. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v torek, 21. 2. 2023, v cerkvi sv. Antona Padovanskega v Terrey Hillsu. Sv. mašo je vodil domači župnik Fr Satheesh Antony. P. Darko sem somaševal, pridigal in po sv. maši vodil pogrebni obred na pokopališču Mona Vale.

NAŠA PRAZNOVANJA

V četrtek, 8. decembra 2022, je molitvena skupina Srca Jezusovega praznovala svojo 33. obletnico. Bilo nam je v veliko veselje, da smo na ta dan lahko v svoji sredi pozdravili srebrnomašnika p. Simona Petra Berleca, mu izročili šopek cvetja, naša Lojzka pa mu je prebrala pesem Kristine Kobal *Srebrnomašniku*. Jaz sem mu izročila svojo pesem, ob njegovem jubileju napisano posebej zanj. Napisano pesem smo vložili v srebrn okvir, zavili v papir enake barve, dodali vejico srebrnih storžkov za okras, saj srebrna barva simbolizira srebrno mašo. Ti storžki so ves advent, skoraj do svečnice, krasili oltar Srca Jezusovega, kajti pater Simon Peter jih ni odnesel s seboj, ampak dejal, naj ostanejo za spomin v Sydneyju.

Lepo nam je bilo po sv. maši tudi v dvorani, kjer smo članice molitvene skupine napekle peciva, da smo se ob kavici in čaju lahko sproščeno pogovarjali ter поблиže spoznali p. Simona Petra, ki je v Avstraliji novi slovenski pater (z nami je tri leta) in je urednik naše revije *Misli*. Bilo mi je v veliko čast in veselje, da sem po nekaj telefonskih pogovorih končno imela priložnost, da mu stisnem roko v pozdrav in lahko rečem, da je njegov bratski objem prav prisrčen.

In že moram s pisanjem pohiteti v novo leto, ko smo 5. februarja 2023 praznovali 50. obletnico blagoslovitve naše cerkve sv. Rafaela. S svojimi spomini poročam nazaj, saj je moj mož Jože Petrič stal ob škofu Stanislavu Leniču, ko je pod korom blagoslovil ploščo padlim v vojnah. Žal sta Jože in škof Lenič že pokojna. V tistem času sem bila še Jožetova izvoljenka, njegova punca. Takrat je bilo zelo vroče, zato je Jože prišel k maši brez suknjiča. Ko so mu pred mašo, kot predsedniku Slovenskega društva Sydney, rekli, da bo moral stati poleg škofa, si je suknjič hitro sposodil od svojega prijatelja Franka.

V dvorani je, med predvajanjem video filma o zgodovini naše cerkve sv. Rafaela in o gradnji dvorane, ki jo danes imenujemo dvorana p. Valerijana Jenka, moja prijateljica Marička Bertoncelj rekla: »Poglej s. Hilarijo, kakšen dober psiholog je bila ... Rekla je otrokom, ki so sedeli v slovenski šoli, naj tečejo okoli cerkve in poberejo papirčke in suho listje.« Ko so sestre še živele v hiši poleg cerkve, je bilo vedno vse čisto (danes je ta hiša prazna). Med predvajanjem filma, ki ga je uredila Mirjam Stariha, sem videla svoje otroke, med delavci moža Jožeta in

včasih tudi sebe, pa sodelavko Marizo Ličan na radiu ZEA (danes SBS). In spet mi Marička pošepeta: »Poglej Tonija Colnariča. Ko so gradili dvorano, je že ob 10. uri dopoldne poslal vajenca, mojega sina Bojana, naj mu gre po pivo.«

Provincial p. Marjan Čuden je tako lepo pridigal pri sv. maši o tem, da moramo biti kot sol, saj je brez nje hrana pusta, in kot kristjani moramo biti Luč, da v temi svetimo tistim, ki nimajo milosti vere. Da jim pomagamo premagovati ovire. Da jih imamo brezpogojno radi. V dvorani je p. Marjan pohvalil tudi pet pogumnih, ki smo se kljub vročini ponosno oblekli v narodne noše. Rekel je, kar je zapisal Ivan Cankar: »Če se hočeš naučiti ljubiti domovino, pojdi v tujino!«

Za molitveno skupino pa je p. Tadej maševal v četrtek, 9. februarja 2023. Žal je bil njun obisk med nami tako kratek, da jima nisem uspela izročiti svojih daril (plišastih koale in kenguruja), odnesla pa sta v Ljubljano pošto za moje drage, saj sta mi tudi prinesla njihovo. Hvala, draga patra, za vajin obisk, in upam, da si še kdaj sežemo v roke v Sydneyju ali v Ljubljani.

Dvanajstega februarja 2023 pa smo praznovali na Slovenskem društvu Sydney. Tam je bila Prešernova proslava, kjer sva z Zorico Johnson po treh letih spet recitali Prešernovo pesem *O železni cesti*. Jaz sem nosila fantovsko nošo.

Na vrsto sta prišli tudi *Nezakonska mati* in *Ukazi*, vnučki Angelce in Maksa Mikuletiča pa so, lepo oblečeni v narodne noše, govorili o življenju in delu Franceta Prešerna. O njegovem delu sta spregovorila tudi veleposlanik RS v Canberri Marko Ham in častni konzul Anthony Tomažin. Program smo začeli z obema himnama in polaganjem venca pri Prešernovem kipu, ki stoji pri vходу v avli društva. Dodali smo še šopek lipovih vejic.

Srečna sem, da se po mrtvilu zaradi korone v naši skupnosti spet nekaj dogaja. V prihodnosti nas 26. 2. že čaka ogled slovenskega filma *Orkester*, ki je bil nagrajen na evropskem festivalu. Četrtega marca bo 20. obletnica HASA NSW. Osmega marca bomo poromali na grob svetnice Mary McKillop.

Vsem ljudem dobre volje kličem miru in vse dobro, vaša

Danica Petrič

Slovenian Mission Adelaide

P. DAVID ŠRUMPF OFM

47 Young Avenue, West Hindmarsh SA 5007

Poštni naslov: PO Box 156, WELLAND SA 5007

P. David (mobilni tel): 0497 097 783; Telefon v Melbournu: 03 9853 7787;

E-mail: slomission.adelaide@gmail.com

Od prejšnjega javljanja velja omeniti dve stvari, ki sta se zgodili oz. se še dogajata: **obisk naših predstojnikov iz Ljubljane in iz Rima, ko so skupaj z nami praznovali 40-letnico cerkve, ter postni čas**, ki smo ga pričeli na pepelnico.

Naš **provincial p. Marjan Čuden**, generalov delegat za našo provinco **p. dr. Darko Tepert** in tajnik naše province **p. dr. Tadej Strehovec** so bili z nami v

nedeljo, 12. februarja 2023 (cerkev je 13. februarja 1983 blagoslovil tedanji ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar). Mašo je vodil in pridigal p. Marjan, ki je spregovoril tudi **o prihodnosti našega poslanstva med rojaki v Avstraliji**. Število frančiškanov se hitro manjša, kot se hitro manjšajo tudi naša občestva. Seveda ni bila sprejeta še nobena velika odločitev. Nedeljo prej so naši obiskovalci prazno-

vali 50-letnico sydneyjske cerkve, nedeljo kasneje pa 55-letnico melbournske.

Po maši je bilo v dvoranci kosilo, kjer ste imeli priložnost osebno srečati naše goste in z njimi spregovoriti nekaj besed. **Hvala Angeli, ki je kosilo organizirala, Albini, Michelle, Treudy in vsem drugim, ki ste ji pomagali – ter seveda**

vsem, ki ste prinesli solate in peciva ter se kosila udeležili.

Hvala Angeli za torto in za lep napis na njej. Bog lonaj tudi za vsa voščila, ki ste mi jih izrekli. To nedeljo smo namreč praznovali tudi moj pretekli rojstni dan.

Na pepelnično sredo, 22. februarja 2023, smo **pričeli letošnji postni čas**. Vabi nas k **odpovedi, več molitve in k dobrim delom**. Dobili smo škatlice za *Project Compassion*, ki jih vzemite na mizici v veži cerkve, če jih še niste. Nazaj jih boste skupaj z vašimi darovi prinesli na veliki četrtek.

SPORED BOGOSLUŽJA ZA VELIKI TEDEN IN VELIKONOČNI ČAS

3. april: PONEDELJEK VELIKEGA TEDNA. Ob 6. uri zvečer bo v naši stolnici »KRIZMENA MAŠA«, ko bo škof blagoslovil krstno in bolniško olje, ter posvetil krizmo. Pri maši duhovniki obnovimo svoje duhovniške zaobljube.

6. april: VELIKI ČETRTEK, spomin Jezusove zadnje večerje; **sveta maša bo ob 6. uri zvečer**, po maši pa Jezusa prenesemo »v ječo«. Sledi kratka molitvena ura za duhovne poklice. Ta

dan prinesemo šparovčke z darovi za *Project Compassion*.

7. april: VELIKI PETEK, spomin Jezusovega trpljenja in smrti; **obredi Kristusovega trpljenja bodo ob 3. uri popoldne**, sledi molitev ob Božjem grobu. Nabirka in darovi ta dan bodo namenjeni kristjanom Svete dežele, varuhom krajev Kristusovega življenja in našega odrešenja. Bodimo radodarni!

8. april: VELIKA SOBOTA. Ob 3. uri popoldne bo blagoslov velikonočnih jedil, Kristusovo vstajenje pa začnemo praznovati z **velikonočno vigilijo, ki bo ob 6. uri zvečer** (po vigiliji bo še blagoslov velikonočnih jedil).

9. april: VELIKA NOČ KRISTUSOVEGA VSTAJENJA. Velikonočna vstajenjska procesija in praznična **sveta maša ob 10. uri dopoldne**.

10. april: VELIKONOČNI PONEDE-

LJEK. Sveta maša bo ob 10. uri dopoldne.

30. april: 4. VELIKONOČNA NEDELJA. Sveta maša bo ob 10. uri dopoldne.

7. maj: 5. VELIKONOČNA NEDELJA. Sveta maša bo ob 10. uri dopoldne. Imeli bomo šmarnično pobožnost.

ŽELIM VAM LEPO PRIPRAVO NA VELIKO NOČ IN BLAGOSLOVLJENO VELIKONOČNO PRAZNOVANJE!

NAŠ POKOJNI

MILAN IVAN VRABEC se je rodil 30. januarja 1937 v Sloveniji, umrl pa je 8. januarja 2023 v Adelaidi. Od njega so se poslovili 16. januarja 2023 v mrliški vežici pogrebnega zavoda v Ridgehavenu (*The Advertiser*, 12. 1. 2023).

VAŠI DAROVI

BERNARDOV SKLAD: 200 \$: Štefan Žalik. **90 \$:** Maria Rede. **80 \$:** Ivan Pišotek. **60 \$:** Alojz in Jožka Ličen. **50 \$:** Marjan Perič, Terezija Josar, Francka Kukec. **40 \$:** Stella Rob, Marija Blažević, Terezija Fekonja, T. Šmuc, Jože Rozman in Rozi Pirc, Lojzka Rutar, Vinko Lunder, Frank in Vida Kravos, Teresa Kaiser, Vlado in Milka Kutin, Frank in Gizela Ratej, Zlata Seljak, Sofija Anžalc, Lidija Čušin, Tone Urbančič, Karel Holvet, Danica Marinc, Jažica Jurin, Alojz Kastelic, Alojz Petrič, Josephine Paddle Ledinek, Alma Stefanic, Max Stavar, Dragica Kalc, Thomas Možina, Angelca Dodič, Mirko Cuderman. **30 \$:** Frances Butinar, Jože in Danila Štolfa, Jože Konda. **20 \$:** Gabriela Burgar, Jože Matkovič in Lojzka Kuhar, Ivan Skrajnar, Gizela Špiclin, M. Prinčič, Matilda Klement, Maria Kromar, Karlo Rožanc, Jože Reholc, Tone in Sabina Gjerek, Rozina Horvat, Marija Valenčič. **10 \$:** Elio Ilias, Paula Kalister, Janez in Marta Kohek, Frank in Romana Žetko, Afra Trebše, Franc in Ivanka Tomažič, Anka Brgoč, Tilka Lenko, Slavko in Viki Mrak, Katarina Hvalica, John in Fanika Marinič, Jadranka Rutar, Olga Brne, Silva in Jože Novak, Josephine Plaznik, Majda Skubla, Ivan Barat, Frank Novak, Albina Kalc, Ivana Tomazin, Marija Car, Kristina Car, Ivan Rudolf.

ZA MISIJONE: 800 \$: N/N. 200 \$: N/N. Za slovenske misijonarje. 500 \$: N/N. Za Pedra Opeko: 100 \$: N/N.

Iz Kraljičine dežele – Queenslanda

Mirko Cuderman

Čas hitro beži. Tako me je opozoril urednik pater Simon Peter. To še posebej občutim zdaj, v času selitve, ker me čas hudo preganja. Več kot 40-letna doba v planinah na Mt Mee se je s selitvijo končala.

V Kraljičini deželi se je društvena aktivnost precej umirila. Zadnje srečanje je bilo ob obisku patra Darka v prostorih Rotary Cluba v Ashmoru. Zdaj imamo napovedan obisk iz slovenskega veleposlaništva iz Canberre v četrtek, 8. marca 2023, v Sunnybank Sport Clubu. Obiskal nas bo tudi naš novi častni konzul Jurij Karlovšek. Gospoda Karlovška, doma iz Ljubljane, tukaj že poznamo, predvsem po uspešnem sodelovanju pri slovesnosti 30-letnice samostojne Slovenije, saj nam bo ta uspešna brisbanska svečanost za vedno ostala v lepem spominu.

Jurij Karlovšek

Lecturer of Geotechnical Engineering at University of Queensland

Dr. Jurij Karlovšek is a Lecturer at University of Queensland. His broad area of expertise is in Geotechnical Engineering: Conventional and Mechanised tunnelling, Construction Information Technology, Non-Destructive Testing, and Fire & Life safety in tunnels. As a representative of the University of Queensland, he works hard to engage with the community by creating and implementing associations that seek to inform, educate and empower young professional tunnelling engineers. There are two notable areas in which he has been able to achieve success through his engagement with the community: through his work at the Australasian Tunnelling Society (ATS), for both, the State and National executive committees, and through his creation and leadership of the International Tunnelling Association (ITA) Young Members Group (ITAYM). In both areas, he has an initiative and the desire to implement programs that seek to benefit his professional community at a local, national and international level.

Research Projects: A significant proportion of total annual shotcrete volume used in Australia goes into the construction of underground lining support. Unplanned cracking of lining is serviceability related problem that continues to occur in a large number of structural elements. The aim of the present investigation is to establish a relationship between the restrained shrinkage behaviour of shotcrete lining specimens and shrinkage in tunnelling lining construction. We are currently working with University of Ljubljana in mechanically and experimentally solving this problem.

Consulate of the Republic of Slovenia
Consulate: School of Civil Engineering, Level 5, Building 49 The University of Queensland, St Lucia, QLD 4072
PO Box 6402 Fairfield Gardens Post Office,
Fairfield, QLD 4103
Email Address: slovenian.consulate.qld@gmail.com
Mobile: +61 410 668 462
Hours of Business: Appointment by email
Jurisdiction Queensland

Mila Kačič

(5. oktober 1912–3. marec 2000)

Prebujenje

Šla bom gola skoz pomladni dež.
Naj izpere z mene vso navlako
prêšlih dni.
Pajčevino že v zametku trhljih
in izprijenih vezi.
Željâ upepeljenih saje
in ugaslih bolečin,
prah razočaranj in spoznanj,
vso rjo dvomov
in sumničenj bednih,
obljub gnilobo,
iz strahopetnosti zlaganih,
in vse blato premišljenih prevar.
Šla bom bosa skoz pomladni dež.
Da mi izmije nôge,
utrujene od blódenja
in od iskanj brezplodnih.
Skoz pomladni dež bom šla.
Mordâ me prav na koncu pôti
le kdo čaka.
Stopiti hočem predenj čista,
s srcem dekletca,
ki še véruje v bajke.

50-letnica cerkve Svetega Rafaela

Danica me je povabila, da se odpravim na dolgo pot do Sydneyja, kjer bomo Slovenci praznovali zlato 50-letnico cerkve Sv. Rafaela. Danica me je prepričala, da bo srečanje dobro za mojo dušo. Našla mi je celo čudovito gostiteljico Mihelco, gospo moje starosti, ki je neverjetno aktivna, iznajdljiva, inteligentna, vestna in pripravljena pomagati.

Zame je bilo to srečanje še posebej pomembno, ker živim daleč od slovenske družbe. Moj prvi občutek ob obisku je bil, da sem doma med svojimi, s svojo generacijo, da se poznamo že dolga leta, ker smo prepotovali podobno pot. Čeprav

Danica in Cilka

Smo ena družina; zelo, zelo družina. Včasih se ne strinjamo, včasih pride do nesporazumov, včasih jokamo, toda večinoma pojemo in se smejemo. Tako kot vse družine.

Kje naj začnem z zahvalami? Naj drugi poročajo o brezhibnem cerkvenem sporedu in lepem kulturnem programu. Veliko rok in glav je tukaj stopilo skupaj.

Pater Darko je bil središče vsega. Meni je bil najbolj všeč, ko je njegov mogočni glas zadonel pri petju v dvorani. Zdelo se mi je, da bi z njim celo jaz znala peti. Peli smo mogoče malo razglašeno, a v popolni

smo se videli prvič, je bilo očitno, da se imamo radi. Srečanje me je napolnilo z optimizmom in ponosom na naš narod in našo prehojeno pot. Predvsem me je to srečanje napolnilo z ljubeznijo do vseh, ki praznujemo dejstvo, da smo Slovenci.

Gospod Alfred Brežnik je podal zgodovino Rafaelove skupnosti in se zahvalil vsem patrom in požrtvovalnim sodelavcem, ki so omogočili to srečanje. Gospod Brežnik je naš voditelj ob vsaki priložnosti.

harmoniji src. Petje me vedno poživlja in razveseli.

Hvala Bogu za ta dom, ki nas združuje. Tu smo vsi naši. Hvala patrom, ki so žrtvovali svoja življenja, da so nam prinesli del domovine; da so nas sprejeli; da so nas razumeli in bodrili v stiskah življenja. Spomnila sem se besed iz Svetega pisma: »Od tistih, ki jim je bilo veliko dano, se bo veliko pričakovalo.«

Bog nam je dal različne sposobnosti, ker je vedel, da potrebujemo različne stvari. Seveda Bog pričakuje, da svoje sposobnosti uresničimo za dobro drug drugega. Kako pusto bi bilo življenje brez rož, petja in lepih besed. Vsak po svoje častimo Boga. Hvala vrtnarjem za rože, hvala tistim, ki so pripravili prostore, da so se svetili od čistoče, hvala kuharicam in strežnemu osebju. Brez potice ni slovenske veselice. Hvala organizatorjem za dolge ure pripravljanja, da je vse gladko teklo. Na koncu je bila Danica vsa prevzeta od brezhibnega poteka dogodkov. Spremljala me je misel: to so naši; tu sem doma.

Danica mi je podarila knjigi pesmi Drage Gelt in Danijele Hliš. Branje mi je olepšalo dolgo pot domov v Lightning Ridge. Draga prihaja iz revne dolenjske družine, v sebi pa nosi ogromno darov, s katerimi nas je zasipala in obogatila. Mislim, da se nas je vseh nekako dotaknila. To knjižico je posvetila svoji družini.

Danijela je odlična pesnica, ki se je v zreli dobi posvetila predvsem starejšim in še posebej tistim,

ki imajo demenco. Ko začnemo pozabljati, je vsak znak razumevanja dragocen. Danijela nudi to razumevanje.

Knjižico Daničinih pesmi sem našla v cerkvi. Prebrala sem jih medtem, ko so drugi molili rožni venec. Tudi Daničine pesmi so kot molitev in simfonija ljubezni.

Dobri prijateljici Barbara Suša in Helena Janežič sta prišli na srečanje iz Ljubljane. Obe sta predstavnici slovenske izseljenske književnosti. Barbara mi je prinesla Zahvalo Slovenske izseljenske matice za moje delo pri ohranjanju slovenske besede.

Nerodno mi je, če se kdo zahvali za moje pisanje, ker mi že samo pisanje nudi veliko zadovoljstvo. Hvala Barbari in Heleni za obisk in pošiljko.

Mihelca mi je pokazala skrivnosti v HASA (Historical Archive Slovenian Association). Vestne in požrtvovalne delavke zbirajo vse, kar je bilo pomembno za slovensko skupnost v Avstraliji, da bi tako nekaj zapustili našim potomcem. V navzočnosti Mihelce in Olge, teh požrtvovalnih delavk, čutim energijo, sposobnost in ljubezen do slovenstva.

Mihelca me je peljala na obisk kluba Triglav, kjer so naši balinarji ravno igrali in je Marta nadzirala igro in pisala rezultate. Marta neutrudno povezuje vse tri slovenske ustanove v Sydneyju in poroča o vseh dogodkih, od rojstev do smrti. Brez Marte ne gre. Lojze je celo meni poiskal kroglo, da sem jih lahko nekajkrat

vrgla. Balinanje je bila naša družinska igra. Marta mi je pokazala vse prostore in razložila aktivnosti kluba. Z Marto in Mihelco smo enako stare, zato podobno mislimo in hodimo.

Razveselil me je moj sin Marjan, ker je prišel na srečanje iz Canberre.

Hvala za srečanje; srečala sem najboljše, kar smo. Toliko objemov v dveh dneh. Toliko lepih, iskrenih slovenskih besed me bo spremljalo v samoto moje mirne vasice.

Cilka Žagar

Ezopove basni za današnji čas (2)

Katarina Mahnič, riše: Zorka Černjak

Volk in pes

Sestradan, bolehen volk, ki mu kosti štrle na vse strani, sreča sitega, lepo zalitega psa, ki ga kar razganja od zdravja. Pozdravi ga in vpraša: »Povej mi, no, kaj delaš, da si tak kakor roža? Jaz sem veliko močnejši in odpornejši od tebe, pa se komaj še držim pri življenju.«

»Tudi ti lahko živiš kakor jaz, samo če hočeš,« mu odgovori pes. »Še ti pomagaj mojemu gospodarju in bodi na straži noč in dan.«

»Zakaj pa ne, takoj sem pripravljen. Mirno bom živel, imel streho nad glavo in polno skledo jedi! Naveličal sem se trpeti v gozdu, stradati in prezebati. S teboj grem!« V tistem hipu pa volk zagleda ovratnico na pasjem vratu.

»Kaj pa je to?« vprašujoče pokaže nanjo.

»Oh, čez dan me privežejo, da počivam; ko pade noč, me odvežejo. V zahvalo dobivam hrane, kolikor hočem,« odgovori pes.

»Povej mi, no: pa lahko greš, kamor hočeš?«

»Ne morem, seveda ne ...«

»Potlej ti pustim vse dobrote, ki jih tako hvališ; ne maram jih, če bi moral zaradi njih izgubiti svobodo. Svoboda je namreč največje bogastvo.«

Vsak izmed nas ima v svojem značaju nekaj volčjega in nekaj pasjega. Nekaj, kar ga vleče stran, v negotovost svobode in neodvisnosti, in nekaj, kar ga drži na mestu, v gotovosti navade in prilagajanja. Meja, ki trdno začrta razliko med nami, pa je sposobnost odločitve.

Pes v tej basni ne predstavlja zvestobe, ampak hlapčevstvo; za polno skledo in toplo prenočišče se je pripravljen odpovedati svobodi in ubogljivo poslušati gospodarjeve zapovedi. Nauči se ubogati tako dosledno, da sčasoma pozabi, da je sploh imel kdaj možnost drugačne izbire. Čisto dobro mu je tako.

In kako ljudje postanejo »psi«? Najpogosteje jih v to prisilijo čas, strah in samota, zaradi katere pozabijo, da je človek pravzaprav vedno sam in za lastno ceno začnejo živeti z nekom, ki morda še zdaleč ni tisti, katerega so iskali ali nanj čakali. Tako izpolnijo družbene zakone »normalnosti«, ki jih sproti dopolnjujejo: z materialnim blagostanjem, otroki, položajem na delovnem mestu ..., dokler v njih ne ugasne še zadnja iskrica mladostnih idealov.

V skladu z geslom »v dvoje je lepše« (in predvsem udobnejše) se pustijo polastiti. In čisto dobro jim je tako.

Hujša oblika pasje predanosti je tista, pri kateri čustva ne igrajo nobene vloge in se človek povsem razumsko proda v želji imeti več, povzpeti se više, biti nad. Kajti sposobnost že dolgo ni več merilo uspeha, pomembno je, da zna človek ubogati. Da zna biti ponižen, seveda v negativnem smislu te plemenite besede. Da lahko s svojo kupljeno močjo gospoduje nad volkovi. Da pozabi, da je prodan, in mu je čisto dobro tako.

Kaj pa volk? Tale iz basni brez oklevanja zavrne vablivo ponudbo, ki bi mu odvzela svobodo. Kljub lahkotnemu zvenu te besede izbere težjo pot. Kajti svoboda brez odgovornosti in pripravljenosti, da zastaviš življenje zanjo, izgubi svoj smisel. Čeprav se po svetu potepa toliko lažnih volkov, ki v imenu svobode sebično in lahkomišlno zapravljajo svoje življenje.

In kakšen je nauk, ki se nam v basni ponuja?

Vidiš, kako se godi psu in za kakšno ceno; veš, kako se bo godilo volku. Odločitev pa je tvoja. Vedno in samo – tvoja.

80-84 Brisbane Road
St. John`s Park NSW 2176
Tel: (02) 9426-1000
E-mail: triglavinfo@mountiesgroup.com.au
Piše: Martha Magajna: (02) 9609 6057

OBISKALI SO NAS

V KLUBU TRIGLAV ...

V času, ko je izšla nova knjiga avstralsko-slovenske pisateljice Cilke Žagar *Levo krilo, desno krilo, ista ptica*, nas je pisateljica ob praznovanju 50-letnice blagoslova naše cerkve Sv. Rafaela v Merrylandsu obiskala v Sydneyju. Ob tej priložnosti je bila v cerkveni dvorani naprodaj tudi knjiga, ki je bila ob koncu dneva razprodana. Cilka je v slovenski skupnosti dobro znana kot pisateljica. Za to knjigo je prejela priznanje in zahvalo Slovenske izseljenske matice.

Martha, Cilka in Mihelca

Cilka je bila v prazničnih dneh gostja naše Mihelce Šušteršič. V soboto sta obiskali tudi Klub Triglav Mounties, ki ga Cilka doslej še ni videla. Nekaj prijetnih ur smo preživeli na triglavskih baliniščih.

DOLGOLETNA TRADICIJA

KLUBA TRIGLAV ...

Dolgoletna tradicija našega kluba je, da poleg drugih obiskovalcev povabimo na obisk vse duhovnike, škofo in nadškofe, ki pridejo iz domovine. To se je začelo že takrat, ko smo kupili zemljo za naš klub, in jo je prišel blagoslovit škof Stanislav Lenič, ki je bil na obisku. Nekaj let pozneje, ko smo začeli zidati naš klub, smo v vhod kluba vzdali tri opeke, ki jih je blagoslovil ljubljanski nadškof, metropolit dr. Alojzij Šuštar. Pokojni pater Valerijan je začel tradicijo, da je z molitvami sodeloval pri vsakoletni ceremoniji za Anzac Day pred Cankarjevim spomenikom na klubskem dvorišču. Temu so sledili tudi vsi drugi duhovniki iz verskega središča Merrylands.

Z velikim veseljem smo povabili na kosilo tudi patra provinciala Marjana Čudna in njegovega tajnika dr. p. Tadeja Strehovca, skupaj z našim p.

Patri na obisku

Darkom Žnidaršičem, ki je pogosto naš gost. Po kosilu smo obiskali kip našega pokrovitelja Ivana Cankarja in pred njim naredili tradicionalno fotografijo.

Misha Hall

Slovenian Primary Student of the Year 2020, Slovenian Australian Club Planica Wollongong

Misha Zara Hall is a worthy recipient of a Primary School Student Slovenian Community Award for 2020. Misha is 13 years of age and graduated year 6 from Nicholson Street Public School in 2020. Misha is

currently in year 8 attending Sydney Secondary College, Balmain Campus. Misha's parents are Rebeka and Adam Hall – Rebeka herself being awarded the Slovenian Australian Achievement award in 2016. Misha's grandparents, Ivan and Maria Rudolf, are well known in the Slovenian community with their long-time contribution and volunteering efforts in the Slovenian Australian Club Planica, Wollongong.

From a young age Misha showed sporting, academic and creative strengths.

She has been playing competition tennis for many years now, finishing runner-up doubles champion in the Ryde Balmain Saturday junior completion in 2020. She enjoys cooking, motorbike riding,

swimming and rowing, and represented her school at District Level for cross country running and athletics.

Although 2020 was a challenging year for most school students, she thrived during home schooling and embraced online and digital learning. After compiling a portfolio of work and conducting interviews, Misha was selected onto both the Academic and Creative Enrichment programs at her high school.

Misha has won many merit and community awards with notable ones being the following: Inner West Council Book Week Winner 2019, writing competition participated by 50 primary schools and 3,000 entries, with her short story on 'Why reading is my secret power'; Winner Community Spirit Award from Nicholson Street Public School 2020; Sports Captain 2020; selected to be on the Student Representative Council for two years at her school; Project Leader for increasing awareness and promoting the protection of Sharks; participated in National Young Leaders Day in 2020.

She is a very well socialized child, with a strong and supportive group of friends. Misha is a well-rounded student who has broad interest in many areas of academia and creativity but thoroughly enjoys history and science – in particular geology. She has an extensive rock, mineral and fossil collection.

She also loves animals and will most likely pursue a career in animal welfare. Misha is credit to her family, well mannered, and a polite girl/young lady, who thoroughly deserves this recognition for her talents and commitment to learning and sharing.

PROSLAVA DVAJSETE OBLETNICE HASA NSW SLOVENSKEGA ARHIVA, 4. marec 2023

Lep pozdrav vsem prijateljem iz domovine. Lepo je, da ste prišli na naš praznik. In lep pozdrav vsem članom naše slovenske skupnosti, ki ste dvajset let v tej dvorani organizirali prireditve, ki so nosile ime HASA ARHIVI. Hvala, da ste prišli!

Dvajset let je minilo, odkar je prišla med nas dr. Breda Čebulj, zastopnica SAZU iz Ljubljane in na njeno pobudo smo se v cerkveni dvorani zbrali zastopniki vseh slovenskih organizacij iz NSW, posebno še taki, ki so že dolga leta delali ne samo za posamezne organizacije, ampak za celo slovensko skupnost. Spomnite se samo na slovenske šole, pevske zборе, na dramsko skupino, slovenske radijske oddaje in vse druge aktivnosti, kjer so se zbirali sposobni ljudje z vseh vetrov in skupaj pripravljali razstave, proslave, sprejeme, »proteste« in podobno. Ljudje, ki so se že prej zbirali in delali – včasih pri cerkvi, včasih pri obletnicah klubov in društev – ti ljudje so bili prvi navdušeni, da bi se lotili zbiranja zgodovine naših organizacij in tudi posameznikov, ki so veliko prispevali k ohranitvi našega jezika, kulture, tradicij in slovenske zgodovine v Avstraliji.

Začetek je bil težak. Najprej smo potrebovali prostore za arhiv, potem računalnike in vso drugo tehniko, ter seveda znanje za zbiranje in arhiviranje gradiva. Versko središče v Merrylandsu nam je prvo priskočilo na pomoč in nam dalo na razpolago kletne prostore, ki pa jih je bilo treba očistiti, predelati in opremiti. Urad za Slovence po svetu in SAZU so nam dali potrebna sredstva za opremo, slovenske organizacije in

plemeniti posamezniki pa denar za vzdrževanje in ostale potrebe.

HASO NSW je bilo treba registrirati in na našo srečo smo imeli med prostovoljci Olgo Lah, ki je edina imela računalnik in ga je znala uporabljati, poleg tega pa se je na lastne stroške tudi udeležila tečaja za arhiviranje na univerzi, tako da smo imeli vsaj nekoga z osnovnim znanjem. Olga je postala naš prvi predsednik HASE NSW. Organizirala je stike z Uradom za Slovence po svetu in z njihovim sodelovanjem in nasveti uredila vse potrebne formalnosti za začetek delovanja arhiva. Arhivska pisarna je začela delovati vsak torek v tednu; najprej smo začeli zbirati dokumentacijo vseh slovenskih organizacij v NSW in njihovo zgodovino. To je bilo pravzaprav najlažje, saj so vse organizacije pristopile k sodelovanju. Počasi so začeli prihajati v pisarno tudi posamezniki, prinašali so dokumente, slike in druge zgodovinske stvari.

Z našo pomočjo so izpolnjevali vprašalnike o osebni zgodovini in tako smo poleg arhiva organizacij začeli tudi z arhivi posameznikov.

Na žalost je Olga Lah zaradi slabega zdravja čez eno leto zapustila predsedniško mesto, čeprav je bila še vedno pripravljena pomagati z nasveti, če je bilo to potrebno. Druga predsednica je postala članica mlajše generacije Tania Smrdel, deklet s širokim poznavanjem računalnikov in tudi vseh drugih stvari, ki so bile članicam prve generacije zelo potrebne. Obe prvi predsednici sta uredili delo v pisarni in nas naučili veliko koristnih stvari za arhivsko delo. Žal pa je Tania Smrdel naslednje leto zaradi službenih obveznosti in posebnih dolžnosti kot vodja slovenskih

oddaj na SBS radiu morala odstopiti. Tako se je začelo moje 17-letno obdobje vodenja HASA NSW. Na naslednjem občnem zboru sem postala predsednica, skupaj s člani izvršnega odbora. Iz Slovenskega društva Tivoli Newcastle je začela redno prihajati njihova tajnica Marija Grosman, ki je poleg arhivarskega dela prevzela tudi HASI-NE tajniške posle. Mihelca Šušteršič, računovodkinja verskega središča, je postala blagajnik HASE in arhivar. Vse skupaj pa smo hkrati nadaljevale delo, ki smo ga skupaj opravljale že pred začetkom HASE. V dvorani verskega središča, ki zdaj nosi ime patra Valerijana Jenka, smo že leta prej začele pripravljati razstave v slikah in besedi ob različnih priložnostih, pomembnih za vso slovensko skupnost, kot na primer razstavo

Marija, Mihelca in Martha

»Sadovi slovenske dediščine«, visoke obletnice naših duhovnikov, obletnice posameznih organizacij in podobno. To delo se je lepo ujemalo s cilji in nameni arhivov. Pri rednem delu na razstavah in zbiranju zgodovinskega gradiva se nam je pridružila Zora Johnson, ki je v HASI opravila na stotine enostavnejših dolžnosti, kot je kopiranje, sortiranje, urejanje in čiščenje. Arhivistke smo si že davno same priskrbele računalnike, saj je bilo dnevno delo v pisarni z dvema

računalnikoma veliko premalo za tri ali štiri ljudi; večji del dela je vsaka od nas opravila kar doma. Uprava kluba Triglav, katerega zastopam v Slovenski skupnosti, je spoznala, da dela ne morem nadaljevati doma na pisalnem stroju. Podarili so mi rabljen računalnik, ki mi je dobro služil več kot deset let. Poleg zgodovine organizacij in posameznikov smo zbirali tudi avstralsko-slovenski tisk – časopise, revije in knjige avstralsko-slovenskih avtorjev. Soba, ki je služila kot arhiv, je bila kmalu polna. Cerkveno dvorano smo uporabljali tudi za razstave in »zlata srečanja«, ko smo pod HASINIM imenom tri leta zapovrstjo povabili na srečanje vse slovenske priseljence, ki so tisto leto slavili 50 let prihoda v Avstralijo. Tako je ime HASA NSW postalo na široko znano in priljubljeno, mi pa smo od njih dobili veliko zgodovinskega gradiva.

Arhivsko delo se je razvijalo in izboljševalo, posebno ko se nam je pridružil elektronski strokovnjak Florjan Auser. Florjan, urednik elektronskega časopisa *Stičišče avstralskih Slovencev*, nam je bil v neizmerno pomoč pri modernizaciji našega dela. Na njegovi spletni strani smo začeli redno objavljati naše novice, kar je veliko pripomoglo k oza-veščanju ljudi, kaj HASA predstavlja. Veliko nas je naučil tudi o skrivnostih interneta in na njegovo pobudo smo začeli z digitalizacijo arhiva, zaradi katere sta se nam pridružila Perina in Gary Brown. Tudi Olgi Lah se je, hvala Bogu, izboljšalo zdravje, in vrnila se je na delo. Pod Florjanovim vodstvom se je začela digitalizacija zbranega gradiva. Naše ime je zaslovelo kot eden najboljših arhivov zunaj meja domovine in iz Slovenije so začeli prihajati obiskovalci, ki jih je naše delo zanimalo. Stopili

Martha in Florjan

smo v stik z Arhivom Slovenije in dve sodelavki iz Arhiva Slovenije sta prišli na obisk ter pomagali pri urejanju, da je bilo vse gradivo tako v fizični obliki kot tudi v digitalni obliki primerno za prenos v Arhiv Slovenije. Najbolj pa se moramo zahvaliti Florjanu Avserju, da je dokončal digitalno delo in gradivo tudi osebno pospremil v Slovenijo, kjer je prišlo do pogodbe med HASO in Arhivom Slovenije, s katero je zbrano gradivo HASE NSW postalo del zgodovine slovenskega naroda. Želim se zahvaliti vsem, ki so nas vsa leta podpirali: Uradu za Slovence po svetu in vsem njegovim delavcem, ki so nam ves čas pomagali. Štiri arhivarke smo za naše dolgoletno in vztrajno delo od Urada za Slovence po svetu prejele priznanja, in sicer Marija Grosman, Mihelca Šušteršič, Olga Lah in Martha Magajna. Hvala slovenskim organizacijam, ki so vsaka po svojih sposobnostih prispevale h kritju naših stroškov in potreb. Med

te-mi moram še posebej poudariti vsakoletni prispevek Kluba Triglav, ki nam je bil v izredno pomoč in podporo od začetka pa do današnjih dni. Nenazadnje želim izreči zahvalo družini Brežnik. Alfred Brežnik je bil ves čas naš član, patron in svetovalec in nam je vedno priskočil na pomoč, če je bilo potrebno. Hvala lepa, naš ljubi Fredi.

Dvajset let je minilo in štiri osnovne delavke HASE so stopile v 84. leto starosti. Tajnica Marija Grosman in njen zvesti pomočnik mož Emil nista dočakala našega skupnega praznika; pokopali smo ju drugega za drugim proti koncu leta 2020. Mariji je bilo za njeno dolgoletno delo posmrtno dodeljeno odlikovanje avstralske vlade. Epidemija kovida 19 nas je prisilila zapreti pisarno in vse delo opravljati od doma. Zdravstveno stanje in starost sta nas prisilila, da smo prepustili HASO mlajši generaciji, ki je prav gotovo sposobnejša opravljati tehnično vse bolj zahtevno arhivarsko delo. Predsednik HASE je postal pater Darko Žnidaršič, podpredsednica Olga Lah, tajnica Tania Smrdel in blagajnik Branko Fabjančič, z njimi pa še več pomočnikov, vsi iz mlajše generacije. Veseli nas, da je naše delo prišlo v tako sposobne in pridne roke. Želimo jim vse najboljše.

Rojenice prerokujejo usodo

Slovenjebistriška bajka

(iz zbirke Pohorske bajke)

Jože Tomažič

Nekoč je na slovenjebistriškem Pohorju živel velik skopuh.

Na svoji zemlji je kmetoval in delal kot črna živina od zore do mraka, s pridelki pohorskih polj in brežnih njiv pa skoparil in stiskal kot suha južina v svoji pajčevini. Vse se ga je izogibalo, še celo berači so šli daleč mimo njegove kočice, da se ne bi zaman jezili na trdega skopuha.

Pa pridejo neko hudo zimo vile na obrežne njive klicat:

»Kmet, čas je, da seješ bob!«

Skopuh pa se je močno razjezil nad planinskimi vilami, ker je le predobro poznal svoje strme njive v bregu, pokrite s snegom in ledeno skorjo. Vedel je, da bi se ves nasejan bob skotalil po brežnih strminah in snežnih gladinah navzdol v klanec nad cesto.

»Ne bo nič, ne z zimsko setvijo ne z bobom!« se je drl za njimi. »Imam ga premalo, da bi ga v taki zimi naseval in ga prav po norosti zgubil! O, saj predobro vem, zakaj mi nasvetujete to zimsko setev. Pobrale bi ga rade in ga potem pojedle! Mi sami stradamo. Boba nam že zmanjkuje, saj ga otepamo z zeljem od nedelje do nedelje. Če bi zdaj odvrigel še ta semenski bob, bi tjale k letu res stradali!«

Planinske vile so bile na moč užaljene, rekly pa niso nič drugega kakor:

»Da bi tako bilo tudi res!«

In so odšle v svoje vilinsko gradišče, skrito med skalami in pečinami, skopi kmetič pa v svojo črnkasto kočico.

Kot se je bil skopuh zlagal in kakor so mu vile na njegovo laž zaželele in odgovorile, tako se je k letu v resnici zgodilo. Na njegovih bobiščih je izcimilo tako malo bobovke, da je stala le tu in tam katera na samem; a kaj bi z njo, ko je pa še ta bila brez stročja. Trava je cvetela, a cvetje se ni zavezalo in je ostalo brez plodov.

Skopuhovi otroci bi bili stradali in od gladu pomrli, če bi jim ne bili dobri sosedi pomagali z žitom, bobom in zeljem, da so imeli kaj jesti.

Ko pa je skopuhova žena rodila sinčka, so prišle od svojega gradišča tri bele žene, vile

rojenice in sojenice, stopile v skopuhovo kočico in kar same od sebe sedle za mizo v bogčevem kotu.

Spogledale so se in začele skopuha opravljati.

Prva vila rojenica pravi:

»Hiša ni pometena! Same smeti in gnusoba nas je pričakala!«

»Na mizi ni niti prazne buče, kaj šele vina!« pravi druga vila rojenica.

»Tudi beli kruh nas ni čakal!« je rekla tretja vila rojenica, »kajti gospodar te hiše je trd skopuh!«

Vse tri rojenice so si prikimale in začele znova; tokrat so kot vile sojenice prerokovale skopuhovemu rojenčku žalostno usodo.

»Vse življenje bo hodil, kakor bi sejal bob!« je dejala prva rojenica.

»Ne bo hodil, kot bi sejal bob, ker ga bodo volkovi na paši raztrgali z njegovimi ovčami vred!« je sodila druga vila sojenica.

»Ne bodo ga raztrgali volkovi na paši, ker se bo kot pastir sam obesil, ko bo stopil v enajsto leto!« je končala tretja vila.

Tam v revni postelji je na slami ležala skopuhova žena, stiskala svoje dete na prsi in prosila:

»Nikar ne kaznujte nedolžnega otroka zaradi očetove skoposti! Saj ste se zdaj same prepričale, kako skopari; še meni ni privoščil buče starine in hleba belega kruha! Zato ne bodite užaljene in ne jezite se nad menoj, siroto in nad mojim otrokom! Rešite ga!«

Vile rojenice in sojenice so se spogledale in rekly vse tri hkrati:

»Končale smo! Otrok se bo lahko rešil le v božjem imenu!«

Skopuhova žena pa ni slišala teh besedi.

In odšle so iz hiše čez dvorišče mimo listnjaka, kjer je oče skopuhove žene sekal smrekove veje za steljo in kurivo; za visokim kupom še neokleščenih vej so se ustavile in dejale:

»Ko bi le skopuhova žena vedela, da lahko reši svojega sinčka v božjem imenu!«

Prisluhnilo so vse tri vile sojenice, ko niso več čule peti sekire iz listnjaka, so se zadovoljno nasmehnile in odšle po njivskih ozarrah domov.

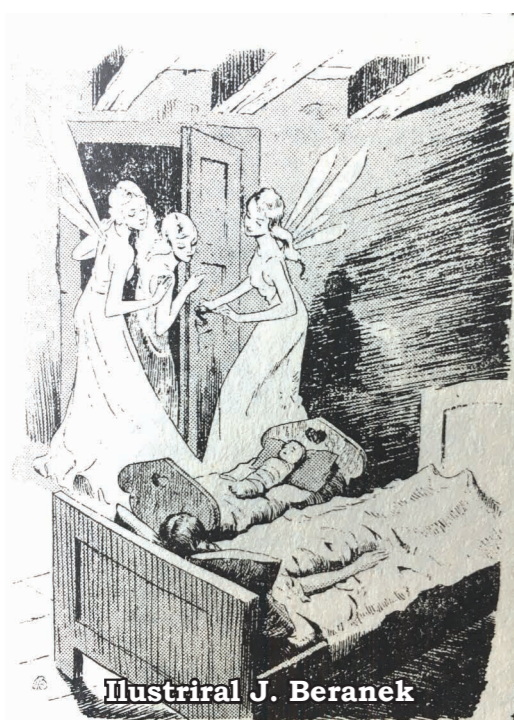
Stari dedec je vrgel okleščke tja na kup, široko sekalo za steljo pa je zasadil v mehak čok in ročno stopil v kočico pravit otročnici, kaj so se bile vile menile za listnjakom.

Mlada otročnica se je hudo jokala, a oče, že star možak, jo je tolažil:

»Nič ne joči, saj sem dobro čul besede belih vil sojenic, da otroka lahko rešimo v božjem imenu!«

Šele zdaj se je uboga skopuhova žena pomirila.

In res: kakor so bile rojenice prerokovale in sojenice urekly, tako se je bilo

Ilustriral J. Beranek

tudi zgodilo. Ko je skopuhov sinko shodil, se je tako čudno prestopal z noge na nogo in pri tem zamahoval z rokama, kot bi z desnico zajemal zrnje iz sevnika ter poseval semenski bob.

Mati pa ga je učila pred vsako hojo narediti z nogo pred seboj križ in reči:

»V božjem imenu!«

Dečko pa je stopal čedalje lepše in pravilneje.

Ko je že toliko odrasel, da je lahko nosil cokle, so ga poslali z domačimi ovcami na pašo.

Stari dedec mu je iz ovčnjaka spustil čredo na dvoriščno gorico, odprl lesu v plotu, v roko pa mu je dal smolinjev bičevnik in z njim zarisal v pot znamenje križa.

»V božjem imenu!«

Mladi pastirček je odgnal svoje ovce na pašo, zvečer pa, ko je sonce zašlo v božje gnade, jih je prignal domov. Tako je gonil dan za dnem, teden za tednom; minilo je prvo leto njegovega pastirčevanja, minilo je tudi drugo, ter še nekaj let, pa se mu ni še ničesar zgodilo. Vsi domači so že mislili, da se usodne prerokbe vil sojenic ne bodo uresničile.

Ko je bilo pastirčku skoraj že deset let, žene nekega dne zopet kot po navadi ovčji trop v goščo na pašo. Prav tisti dan je dopolnil deset let in začelo se je enajsto leto.

Tedaj se pripode skozi goščavo gladni volkovi, napadejo njegov ovčji trop, ga razženejo in raztrgajo vse do zadnje ovce. Pastir je še ob pravem času splezal na drevo ter tako ušel krvoločnim volkovom.

Ko pa je z drevesa videl, da so vse domače ovce raztrgali volkovi, ga je prevzela taka žalost, da je z vej in debla potegnil zeleno srobotinasto vrv, jo zadrnil v zanko in dejal:

»Zdaj se bom pa v božjem imenu – obesil!«

In res; obesil se je, a srobotinasta vrv se je utrgala in pastirček je padel na tla. Tedaj si je naredil novo vrv in na njej zadrnil zanko ter se v drugič obesil – v božjem imenu.

Toda tudi drugič se mu je vrv utrgala in padel je zdrav na zemljo.

Zdaj še v tretjič zavozlja vrv in zanko in se še tretjič obesi, tudi tokrat v božjem imenu. Taka smrt pa mu neki ni bila namenjena in zelena vrv se je še tretjič utrgala in obešeni je ostal živ in zdrav, ker v tem ga je prerokovana usoda vil sojenic že zapustila.

Odslej je pastir živel zdrav in srečen – v božjem imenu; vedno pa se je skrbno izogibal, da se ne bi belim vilam s čim zameril. Kadar koli pa je začel kakšno novo delo, vsakikrat je v zraku ali na zemlji naredil križ in dejal:

»Pa naj bo v božjem imenu!«

Potep po Tasmaniji

Danijela Hliš

Koliko nas je, ki smo pri 73 letih še vedno tako zaposleni s plačanim, pa tudi prostovoljnim delom, ko pomagamo drugim – družini, prijateljem in neznancem –, da se včasih kar sesedemo in zaspimo za 16 ur? To se mi zadnje čase pogosto zgodi. Zato sem se res veselila dopusta na Tasmaniji, najprej pri francoski prijateljici, v njeni lepi, preprosti hiški v dolini pod Mt Wellingtonom, potem pri bratu in nečaku v Cremornu, ki sta mi stregla in me vozila na izlete, da mi je bilo res čudovito. Skupaj smo šli tudi na East Coast, kjer sem včasih živela, in tam tudi na grob staršev v Bicheno. Sprostiti se, stisniti drage ljudi in psičko Lilly, obiskati Slovence, s katerimi smo še vedno v stiku, in nekaj drugih prijateljic. Ko smo se na hitro srečali, smo govorili o pogrebi, evtanaziji, domovih za ostarele, boleznih. Tako je pač; ko smo starejši, mislimo tudi na vse to. Z mlajšimi pa smo se seveda pogovarjali o športu, glasbi, posojilih, ljubezni ... Zato pravim, da potujmo in se družimo, dokler še lahko.

Eden mojih predragih narodnih parkov je Mt Field National Park. Okoli Dobson Lakea je pravljica dežela, kjer se na sprehodu popolnoma sprostim in postanem punčka, ki verjame v palčke in vile. Koliko vrst mahu je v tem gozdu, kakšna čudovita drevesa, ogromni pandani. Pandani Grove je čudovita zelena oaza, ki leži pod hribovi za smučarje. Pot se vije kakšen kilometer in pol okoli jezera Dobson in ti pandani rastejo med alpskimi evkaliptusi ter mehкими drevesnimi praprotni in so najvišje vrste vedno zelenega grmovja na svetu. Ne znam razložiti, zakaj me ta sprehod tako osreči in pomladi, a tako pač je. Mati narava mi govori, nežno mi kima, in čutim, da pripadam. Deluje tudi zelo pomirjujoče, medtem ko je bil naš izlet na East Coast poln avantur.

Zaplavala sem v hladnih valovih na Hazards Beachu in obujala spomine.

Potem smo preživeli nekaj ur med visokimi valovi, ko nas je moj brat divje, a varno in previdno, vozil nazaj proti Coles Bayu. Valovi v kraju Swansea so bili prenevarni, da bi lahko dali ladjo iz morja in jo odpeljali, ali da bi se mi izkrkali.

Ko se je vse to dogajalo in sem se čvrsto držala, da me veter in morska voda ne odneseta, sem se spomnila še enega »nevarnega« izleta iz leta 1976, ko sem bila še mlada. S prijateljem sva bila na

potovanju s šotorom po Avstraliji. Prispela sva v Kings Canyon v centru Avstralije (pripada aboriginskemu plemenu Luritja). Tam sva parkirala prašni landrover in šla na dolg sprehod. Nepričakovano pa sta se vseokoli naju pojavila ogenj in dim. Izgubila sva se, nisva znala nazaj do avta in grozno naju je bilo strah vseh teh požarov. Približno tri ure vožnje sva bila oddaljena od Uluruja ali Ayers Rocka, kot smo ga takrat imenovali; prejšnji dan sva na vrhu te prekrasne skale pričala sončni vzhod. Ja, kar je bilo dovoljeno takrat, zdaj seveda ni več. Iz Kings Canyon sva se zdaj vračala po strmi poti iz soteske Garden of Eden, in morala sem čez prepad plezati po ogromnem deblu, ki nama je služil kot most. Trepetala sem, nad mano so letali ogromni orli (wedge-tailed eagles), ki so imeli čez peruti več kot dva metra, in mislila sem, da me bodo kar dvignili in odleteli z mano. Na koncu tega naporenega vračanja k avtu sem stopila na prijateljeve rame, dosegla skale in se potegnila iz nevarnosti, potem pa pomagala še njemu, da se je izvlekel iz prepada. Kmalu sva se pripeljala do gasilcev, ki so nama omogočili varen odhod iz gorečih predelov proti Palm Valleyju (river Finke), kamor sva bila namenjena.

No, da se vrnem na Tasmanijo, kjer sem pred leti živela s starši. Če tega otoka ne poznate in če še lahko potujete, obiščite ga. Čist zrak, v morju obilje kelpa, planine, različne vrste mahu in prijazni ljudje.

Da ne pozabim na neke vrste moderni muzej Mona, kjer je, med drugim, na ogled tudi stroj, ki deluje kot naše črevesje in izloča blato, in še veliko drugih zanimivih in nenavadnih izdelkov, kipov, slik. Lastnik David Walsh je pred leti pojasnil takole: »Ne zanimajo me kritike ljudi; z Mono skušam spraviti človeka iz apatije, da bo resno razmišljal o tem, kar vidi. Mogoče mu bo všeč, mogoče bo to sovražil, samo da ne bo ostal hladen in brez čustev.« Tako je prav.

Moja prijateljica Michelle je bila včasih turistična vodička in me je veliko naučila. Recimo, echidna and platypus zneseta jajca, in ko se mladiči izvalijo, pri mamah sesajo mleko. Kakšna kombinacija! In wombat, na primer, ima žep, ki se odpira nazaj (proti ritki), tako da je mladič v njem zaščiten pred zemljo, ki jo na veliko razkopava in meče njegova mama. Pokazala mi je, kako nekatera drevesa in ovijalke v popolni harmoniji živijo drug od drugega, ne da bi si škodoval. Zakaj tega ne zmoremo ljudje?

In tako ob koncu mojega potepa upam, da ste ob branju kaj začutili: malo radovednosti, mogoče iskrico poželenja, da bi šli kmalu na pot tudi vi. Ni treba daleč, le ven, v lepo naravo. Spomnim se mamce, ki je velikokrat rekla: »Kako je lepo, kot nebesa na zemlji.«

Naj živi mati narava.

RAZMIŠLJANJA

Cilka Žagar

Družina

Znano je, da je stabilna družina osnova za stabilno družbo. Služba, starši, otroci, dom. Zahodni svet se vse bolj izogiba odgovornostim, ki jih zahteva družina. Otrokom nudimo vse tehnološke pripomočke, ker želimo, da bi uspeli in prišli v službi na visoke položaje. Samo časa zanje zmanjka. Saj lahko plačamo za kvalificirano otroško varstvo, pove prijateljica. Danes je preprosto predrago imeti veliko družino, pogosto slišimo. Nataliteta v vseh zahodnih državah pada.

Spomnim se Aborigina Georga. Leta 1974 sem imela pogovor z njim. V Walgettu je bil edini, ki se je že takrat boril za pravice Aboriginov. Bil je zelo neprijazen in celo napadalen, zato sem želela spoznati njegov pogled.

Rekel je: »Zdaj smo brez moči, a počakaj, čez dvajset let bomo imeli večino na občinskih volitvah.« Na zidu njegove pisarne je visel plakat: *Pregnant – no problem*. Pod napisom je bila noseča aboriginska deklica.

Od takrat je minilo skoraj petdeset let in res imajo Aborigini v Walgettu zdaj veliko večino. Uspelo jim je. Starši so vzpodbujali otroke, naj imajo velike družine. Nekaj jih je bilo sicer takrat spočetih v pijanosti in so se v šoli slabo učili, zato jim ni uspelo priti na visoke položaje, nekaj pa je zelo uspešnih. Eden mojih učencev je dobil celo vabilo od papeža, naj pride na obisk. Vedno več jih je zaposlenih in živijo normalno družinsko življenje.

Novinar je v Walgettu razjezil mojega prijatelja Teda. Ted mi je povedal, da novinarji poročajo samo o tistih Aboriginih, ki so pijani ali omamljeni na cesti. Nihče se ne zanima za tiste, ki redno težko delajo in vzdržujejo družine. Oni so nevidni.

Spomnim se obiska v Sloveniji. Sin Marko se je čudil, da večina fizičnih delavcev v Sloveniji govori tuje jezike. To sem omenila sošolki, ki je takole razložila: »Slovinci imamo zelo malo otrok, vendar te skrbno šolamo, da pridejo na visoke položaje. Saj je vedno dosti beguncev iz revnih krajev, ki radi sprejmejo vsako delo.«

Spomnim se, da smo tudi mi bili begunci, ki smo sprejeli vsako delo, ko smo prišli v Avstralijo. Begunci ne bežijo le za belim kruhom, ampak zato, da svojim otrokom omogočijo boljše položaje in uvedejo nov red v državi, v kateri živijo.

Kako bo čez petdeset let, ko bodo otroci beguncev zasedli vodilna mesta v Sloveniji? Bodo še gojili slovensko kulturo? Bodo praznovali slovenske stoletne praznike? Bodo obdržali naše običaje in vrednote? Ali bodo vnesli v naš prostor kulturo svojih prednikov?

V Avstraliji skušamo zdaj vsi bivši begunci uveljaviti način življenja svojih prednikov. Naši revni starši so uspešno vzgajali velike družine; revščina in pot-

rebe so nas vzpodbujali k izboljšanju življenjskega standarda. Današnji slovenski otroci nimajo kaj izboljšati, saj jim starši nudijo vse razkošje. Otrokom je dolgčas. Zdaj vrednote štejemo s številkami na bančnem računu; uspeh pokažemo z napredovanjem v službi. Razkošje samo ni ne sreča ne uspeh.

Rudar Vlado razmišlja: »Mladi so se polenili; ne znajo ali nočejo preskakovati ovir do uspeha. Samo pritožujejo se, da je svet proti njim. Svet se je vedno obračal proti meni, a jaz sem vztrajal. Nič mi ni samo padlo na krožnik. Srečen sem bil, ko mi je uspelo rešiti probleme.«

Celo mogočni rimski imperij je propadel, ko je tam propadla družina. Če se od zgodovine ne bomo učili, jo bomo ponavljali, pravi znani rek. *Sveto pismo* govori o čaščenju zlatih malikov in to se nam zdi smešno, vendar tudi sami častimo zlato in pozabljamo na otroke in vrednote. *Sveto pismo* tudi grozi, da bodo naši potomci trpeli za posledicami. Tudi njim se ne obeta nič dobrega.

Kadarkoli se izognemo svojim obveznostim, temu sledijo posledice. Čaščenje zlata pospešuje razpad družine. Ko razpade družina, oslabi družba.

Osamljenost

Za Australian Day smo imeli en teden prost vstop v naš olimpijski bazen. Ker je bilo letos vreme bolj hladno, sem šla prej le nekajkrat plavat. Mislila sem, da bo bazen poln, ker ni vstopnine, pa je bilo tako kot prej. V mislih sem preštevala prijateljice, ki so ponavadi plavale z menoj. Dve sta v starostnem domu, dve sta umrli, nekatere so odšle v večja mesta k svojim mladim družinam. Druge so ostale doma, ker se jim je zdelo prenaporno, da bi prišle v bazen. Namesto ene ure sem plavala samo pol ure. Okoli mene je bilo nekaj otrok in mladih mamic. Prvič v življenju me je presenetila osamljenost. Kje je moja generacija? Moj slovenski sosed Štefan je v domu v Canberri, drugi slovenski sosed Dominik je pokojni. Žalujem. Še dobro, da imam telefon in me drugi osamljeni prijatelji pokličejo. Neighbourhood Centre in trgovina Vinnies sta zaprta do februarja. Dokler sem še imela moža, sva januarja potovala in obiskovala prijatelje, zato nisem opazila te praznine. Tolažim se, da se bo kmalu ohladilo in bo tukaj spet polno turistov. Predvsem starejši evropski priseljenci se redno vračajo v naše vroče toplice.

Spomnila sem se tudi zadnjega obiska v slovenskem domu v Canberri, kjer sem bila prav tako več ali manj sama od moje generacije. Ravno v tej osamljenosti sem dobila vabilo na proslavo petdesetletnice sydneyjske cerkve Sv. Rafaela.

SLOVENSKO SOCIALNO SKRBTSTVO IN INFORMACIJSKI URAD Inc. 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101

Slovenski informacijski urad Welfare Office Kew obvešča Slovence in prijatelje, da bo do nadaljnega naša pisarna odprta vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu od 11. do 12. ure ali po predhodnem dogovoru. Prosimo vas, da se za obisk v pisarni dogovorite preko e-pošte: slovwelfare@bigpond.com ali preko telefona: **+61 407 056 463 Peter Mandelj** ali **+61 3 9795 8550 Slavka Gorup** ali **+61 409 478 635 pisarna v Kewju**.

V naši pisarni lahko dobite nasvete in pomoč pri izpolnjevanju uradnih dokumentov za slovensko pokojnino, zahteve za popravilo krivic žrtvam vojnega nasilja, za delnice, oporoke, dediščine in prodajo nepremičnin v Sloveniji, pri iskanju slovenske davčne številke in podobno. Nekaj informacij in potrebne obrazce lahko dobite na naši internetni strani: www.slovenianwelfare.org.au

Peter Mandelj OAM JP, predsednik

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: +61 2 6290 0000, faks: +61 2 6290 0619

e-mail: sloembassy.canberra@gov.si

<http://canberra.veleposlanistvo.si>

Veleposlanik: MARKO HAM

svetovalec in namestnik: DAVOR DEVČIČ

EMBASSY OF THE REPUBLIC OF SLOVENIA

26 Akame Circuit, O' MALLEY ACT 2606

24 HOUR SERVICE
(03) 9373 7000

We employ over 230 caring, highly trained and committed people, including 12 direct descendants of the founders.

We serve the community from 24 branch locations throughout the Melbourne Metropolitan area and Echuca.

816 Doncaster Road, Doncaster

www.tobinbrothers.com.au

